

1. REGÉNYFÜZET

BASTEI
BUDAPEST

ÁRA: 48 Ft

A SZELLEMLADÁSZ

JOHN SINCLAIR

Jason Dark hátborzongató sorozata

MC
111.229

JASON DARK

A boszorkánymester
éje

M. Evertz

JOHN SINCLAIR

... elhagyott temető... vaksötét éjszaka... titokzatos csend... távoli harangszó... éjfél — egy velőtrázó sikoly! Szellemek és démonok, farkasemberek és vámpírok órája ez. De a szellemvadász John Sinclair, a Scotland Yard rokonszenves főfelügyelője sem tétlen. — Halálmegvető bátorsággal küzd barátaival a sötétség gonosz erői ellen.

JOHN SINCLAIR — egy fogalom a horrortörténetek kedvelőinek egész Európában.

BORZONGÁS, KALAND, RETTEGÉS

Olvassa Ön is Jason Dark nagy sikerű sorozatának havonta megjelenő, új regényét!

A SZELLEMVADÁSZ

JOHN SINCLAIR

Jason Dark háborzongató sorozata

A boszorkánymester éje

Fenyegető árnyként feküdt a sötétség a vidék felett. Csak itt-ott pislogott át a halovány hold a sűrű felhőkön. Fakó fénye kísértetiesen világította meg a kis temetőt, ezüstbe burkolva a régi, kopott sírköveket. A ködfoltok sírból előbukkanó kezek ujjaként fonták körül a temető szomorúfűzeit és égerfáit.

A temető mögött húzódott a mocsár. A feltámadó szél rothadás és enyészet szagát sodorta magával. A néma csöndet csak egy-egy halált hirdető kuvik sívítása zavarta meg.

A férfi, aki véletlenül hallotta e hangot, összerázkódott. „A halálmadár hangja. Ez a bűbajosok órája” — suttogta riadtan, és futni kezdett.

Egyenesen a kis falusi vendéglőbe szaladt, feltépte az ajtót, és lihegve állt meg az italpult mellett.

Csak kevés vendég volt a helyiségben, de mindnyájuknak végigfutott a hátán a hideg, amikor a jövevény a kuvikszóról beszélt.

— Nemsokára visszajönnek a holtak — morogta a kocsmáros érezve, hogy borzong a bőre a gondolattól.

A többi vendég búsan bólintott. Már érezték, hogy a hivatlan vendég itt van közöttük,

A borzadály ...

A fordítás, az alábbi kiadás alapján készült:

GEISTERJÄGER JOHN SINCLAIR
JASON DARK: DIE NACHT DES HEXERS

Bastei-Verlag Gustav H. Lübbe GmbH & Co.

Fordította:
DÉVAI ENDRE

ISSN 0866-2347
ISBN 963 7897 01 1

© Dévai Endre Hungarian translation

MC 111.229

1991

A SZELLEMLÉLEK JOHN SINCLAIR
c. regényfüzetek a Bastei Budapest Kiadói Kft. időszakos kiadványa.

Felélős kiadó: Oroszlán László

Felélős szerkesztő: Simonits Erzsébet

Műszaki szerkesztő: Hörömpő Gabriella

Kiadóhivatal: 1111 Budapest, Egy József u. 23.

Szerkesztőség: 1053 Budapest, Kossuth L. u. 4. Telefon: 118-5716

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a hírlapkézbesítőknél, a Posta hírlapüzemeiben és a Hírlap-előfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR). Budapest XIII., Lehel u. 10/a 1900. Közvetlenül vagy átutalással a HELIR Postabank Rt. 219-98636

021-02799 pénzforgalmi jelzőszámra.

Előfizetési díj fél évre: 288,— Ft, egy évre: 576,— Ft.

© BASTEI-VERLAG
Gustav H. Lübbe GmbH & Co.
5060 Bergisch Gladbach 2
Scheidtbachstrasse 23-31

Minden jog fenntartva, beleértve a kiadvány egészének vagy részleteinek bármilyen formában történő felhasználását, sokszorosítását. A regény szereplői kitalált személyek. Bármely adott személlyel, élővel vagy akár elhunytal való hasonlóság a véletlen műve.

Budapest, Szikra Lapnyomda (90-2902)
Felélős vezető: dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató

Éjfél volt.

Szinte lépésben haladt egy ósdi teherautó a göröngyös földúton. A kis vezetőfülkében három férfi ült.

A kormánynál Ivan Orgow professzor ült. Sötét, mélyen ülő szemekkel meredt az éjszakába, melyet csak kevéssé világított meg a két fényszóró.

Ivan Orgow gondolatai az előtte álló feladatra összpontosultak. Szeme fel-felvillant, ha eszébe jutott, milyen hatalommal rendelkezik. Mert Ivan Orgow parancsolni tudott a halottaknak. Szörnyű, félelmes hatalom ez. Még ezen az éjszakán visszatér egy halott az életbe.

A másik két férfi nem tudott tisztán gondolkodni, nem voltak egészen urai maguknak. Orgow professzor hipnotizálta őket, s csak parancsait teljesítették.

Az ósdi autó célhoz ért. A temető régi, kovácsoltvas kapuja előtt állt.

Orgow professzor eloltotta a fényszórót. Aztán lenyomta a kilincset, és kiugrott a kocsiból.

A köd sűrűbb lett. Páncélként szorította össze a mellet, és nehezzé tette a légzést.

Orgow professzor intett segédeinek. Kulcsomót vett elő zsebéből, és kinyitotta a temető egyszerű lakatját.

Csikorgott a kinyíló kapu.

Egymás után surrant a három férfi a parcellák közé. Csakhamar elnyelte a köd alakjukat. Csak a kocsi állt elhagyatva a repedezett fal mellett.

Ivan Orgow kiismerte itt magát. Egyenesen a régi, vastag kövekből épült házhoz ment, amely a temetési szertartáson kívül hullaházként is szolgált.

A nehéz faajtóhoz is volt egy kulcsa Orgow professzornak. Mélyet lélegzett, mikor kinyitotta az ajtót. Különös izgalom ragadta magával. Egy sorsdöntő esemény előtti izgalom.

Orgow mozdulatlan maradt. Gondolatait a közeljövőre összpontosította. Aztán benyomta a nehéz ajtót.

Nyikorogva tárult fel.

Orgow zseblámpát húzott elő hosszú, sötét köpenyének zsebéből.

Belépett a hullaházba, és felkattintotta a lámpát.

A fénysugár kísértétként járta be a kicsiny csarnokot. Végigsimogatta a puzpángággal díszített falakat; e fa illatát balzsamként szívta be a professzor.

Ivan Orgow tovább jártatta a lámpa sugarát. A csarnok hideg márványpadlata részben visszaverte a fényt, különös formákat varázsolva a professzor szürke, beesett arcára.

Orgow a szemközti falra vetette a lámpa fényét.

Ott volt, amit keresett.

Egy koporsó!

Drága tölgykoporsó volt. Kis emelvényen nyugodott, koszorúk és virágok díszítették. Másnap lett volna a gyászszertartás.

A professzor szeme örült tűzben égett, mikor a koporsóhoz közeledett. Bal keze lázasan remegett. Orgow alig tudta leplezni izgalmát.

Hirtelen egy vad, ösztönös mozdulattal félreseperte a virágokat és koszorúkat, mindkét kézzel rátámaszkodott a koporsófedélre, és nehezen zihált.

— Vissza foglak hozni — morogta. — Vissza fogsz térni a holtak birodalmából. Vészt hozol az emberekre, és az én parancsaimat fogod teljesíteni. Elég hatalmam és erőm van ahhoz, hogy mindet visszahozzam. S akkor a holtak bosszút állnak.

Orgow verejtékben úszva egyenesedett fel. Szemében a téboly lángja lobogott.

Vámpírként tárta szét karját, és felnevetett. Zavaros nevetés volt ez. Mintha az ördög költözött volna testébe.

Orgow segédei ólomkatonaként álltak az ajtóban. Egyetlen arcizmus se rándult.

Eltartott egy darabig, amíg a professzor ismét megnyugodott.

Aztán sovány arca a férfiak felé fordult: — Gyerünk! — suttopta nyersen. — Munkára!

Mint bábfigurák mozdultak meg a férfiak. Csaknem egyforma magasak voltak és valószínűtlenül széles vállúak. Viseltes kabátjukhoz ócska kordnadrágot és kockás inget hordtak.

— A szerszámokat! — rivallt rá Orgow a férfiakra.

Azok két feszítővasat húztak elő, és beerőltették őket a koporsófedél zárja alá.

Rövid idő múlva felpattant az első pánt, és a második se tartott ki sokáig.

— Emeljétek fel a fedelet!

A férfiak engedelmeskedtek uruknak.

Lassan felemelték a nehéz koporsófedelelet.

Orgow professzor állati karomként kinyújtott ujjakkal, félig nyitott szájjal várakozott.

A zseblámpa reszketett jobb kezében.

Csak lassacskán sikerült arrább billenteni a koporsó fedelét, de a férfiak végül célt értek.

A koporsó nyitva volt!

Mély sóhaj szakadt fel a professzor torkából, mikor belenézett.

Igen, ott feküdt a lány.

Mary. Alig húszéves volt. Három nappal korábban vitte el a szíve.

A lány holtan is csodaszép volt. Fekete haja tömött fürtökben keretezte

sápadt arcát. A halotti ing tiszta selyem volt, és a koporsót sötétvörös bársonnyal bélelték ki.

Mary összekulcsolta kezét a mellén. Orgow professzor óvatosan simogatta meg.

— Nemsokára ismét élni fogsz, Mary — suttozta. — Megígérem neked. De előbb velünk kell gyere. Elviszünk a kastélyba. Ott vár rád a megváltás.

Orgow professzor megvonagló arca híven tükrözte a belsejében dülő indulatokat.

— Mi folyik itt? — hangzott hirtelen az ajtó felől.

A professzor és segédei gyorsan megfordultak.

A hullaházban egy öreg ember állt: a temetőőr. Jobbjában viharlámpát tartott. A gyertya lobogó fénye táncolt a falon, hosszú árnyakat vetve a padlatra.

Orgow professzor lassan megindult a temetőőr felé.

Az öregember reszketve riadt vissza. Bizonytalan hangok törtek elő fogatlan szájából.

— Öljétek meg! — kiáltott hirtelen Orgow. Csontos ujja nyílként mutatott előre.

Két segédje mozgásba lendült. Kezükben még ott volt a feszítővas. Az idős embernek földbe gyökerezett a lába a rémülettől. Még nem fogta fel a halálos veszedelmet.

És mikor felfogta, már késő volt.

A két férfi magasra emelte fegyverét . . .

Az őr hátrahanyatlott, és a földre esett. A vészjósló vendégek már fölötte is voltak.

Mikor felemelkedtek, az öreg holtan feküdt a vértócsában. Élete úgy aludt el, mint gyertyaláng a szélben.

— Nem kellett volna megzavarnia minket — mondta Orgow visszafojtott hangon.

Aztán ismét két segédjéhez fordult: — Emeljétek ki a halottat a koporsóból!

Azok robotemberként teljesítették a parancsot.

— Bánjatok vele gyöngéden! — suttozta Orgow.

A gyilkosok óvatosan emelték fel Maryt.

— Most gyorsan a kocsihoz!

A három férfi a halott nővel elhagyta a hullaházat.

Időközben sűrűbb lett a köd. Az ember alig látott tovább az orránál. Orgow professzor lépett ki utolsóként.

Megállt egy családi kriptá előtt. Lassan előre nyújtotta jobbját.

— Ti is visszajöttök — suttozta. — Elhagyjátok koporsótokat. Maga a

Sátán hív vissza titeket az életbe. Nemsokára mindenütt felnyílnak a sírok. Nemsokára . . .

A professzor megfordult. Halkan mormolva követte segédjeit.

Azok már elérték a kocsit, és épp a platóra fektették a halott lány testét.

A professzor ismét a kormány mellé ült. Sátáni tűz lobogott fel szemében, mikor a motort beindította . . .

Az ötszázéves kastélynak Manor Castle volt a neve. Sötét fenyegetésként magasodott a szélről simára koptatott szirtek és sziklák közt.

A környékbeli, tengerparti falvacskák babonás lakói kerülték a kastélyt. Évszázadok óta tartotta magát a hit, hogy Manor Castle falai között kísértetek járnak.

Orgow professzor vagy két évvel korábban vásárolta meg a kastélyt, nevésegesen olcsón. A pincében rendezte be laboratóriumát, és kizárólag kutatásaival foglalkozott.

Az autó zihált és zörgött, mikor végigkínlódta a kastélyhoz vezető meredek ösvényt. A köd közben némileg feltisztult, és viszonylag jól lehetett látni az utat.

Az ősrégi kapu tárva-nyitva állt. A nagy belső udvart egyenetlen macskakövek borították. A kövek közt felmagzott a gyom.

Nagyot zökkenve állt meg a jármű. Orgow kikapcsolta a fényszórókat. Aztán kiszállt a kocsiból.

Teljes sötétség borult a kastélyra. Hirtelen szél támadt. Fütyült és bömbölt, nehéz fellegeket hajtott maga előtt, és alig csitult el a kastély sarkai és tornyai között.

Orgow professzor ismét felkapcsolta zseblámpáját. Sietős léptekkel haladt a kapu felé. Nyugtalanság fogta el. Mintha nem bírná kivárni a nagy pillanatot.

Segédei már leemelték a halott lányt a platóról. Együtt vitték be Mary holttestét a kastélyba.

Orgow már meggyújtott három nagy viaszgyertyát a falra erősített súlyos tartókban.

A fellobogó láng fénye nagy csarnokot világított meg, amelyben hosszú asztal és néhány szék állott. Egy széles lépcső kezdetei is fel lehetett ismerni.

— Tegyétek a lányt óvatosan az asztalra, és menjetek fel! — mondta Orgow professzor.

A két férfi engedelmeskedett.

— Aztán Orgow odament a halotthoz. Csontos, köszvényes ujjával megsimogatta a haját.

— Szép vagy, bizony — suttogta. — Még so-
káiig meg kell őrizd szépségedet.

Orgow egyik kezével a lány térdhajlata, a másikkal háta alá nyúlt. Köny-
nyedén emelte fel Maryt. Erősebb volt, mint bárki is gondolta volna róla.

Lassú léptekkel vitte a holttestet a fal egy bizonyos pontjához.

Kísérteties kép volt. A holttest karjai kétoldalt himbálóztak, és feje a
hosszú hajjal is messze hátrahanyatlott.

Ivan Orgow kissé meghajlította térdét, és kivett egy súlyos gyertyát tartó-
jából.

Aztán egy bizonyos ponton belerúgott a faborítású falba.

Csikorogva nyílt befelé egy titkos ajtó.

Orgow végignézett a lefelé vezető kőlépcsőn. A lobogó gyertyaláng felri-
asztott néhány denevért; vadul repdestek távolodva.

Fokról fokra lépegetett lefelé Orgow professzor a lépcsőn, karjában a ha-
lott lánnyal. Birodalmába szállt alá vele.

Nem volt más ez, mint az Ördög, a Sötétség birodalma. A holtak birodal-
ma...

Évszázados áporodott szag lengte be a pinceboltozatot. A gyertyaláng
szinte belefűlt az elhasználódott levegőbe.

A tizenkilencedik lépcső után Orgow professzor célhoz ért.

A lobogó gyertyaláng laboratóriumot világított meg. Színes folyadékok-
kal teli üvegek álltak a szüette asztalokon, és a levegőben édeskés illat ter-
jengett.

Hullaszag...

Óvatosan fektette Orgow a halott lányt egy nagy kőasztalra. Vigyázva tét-
te egymásra kezét a mell fölött.

— Nemsokára élni fogsz — suttogta, és lassan megfordult.

Gyertyát tartó keze reszketett, mikor odament egy keskeny járathoz, ami
a laboratóriumból nyílt.

Orgow tömlöcbe lépett be.

A rothadás és enyészet szaga felerősödött.

A gyertya szörnyű látványt világított meg.

Egy sarokban három hulla feküdt. Egyikük már szétomlott. Kopasz ha-
lálfejkoponyáján kísértetiesen csillant meg a gyertyafény.

Ám a gyertyaláng megvilágított valami mást is.

Egy nyitott kőkoporsót!

Asszony feküdt benne. Szinte még leányka. Karjai a törékenynek ható
testhez szorultak.

Orgow közelebb lépett, rávilágított a lányra, és néhány idegen szót sutto-
gott. Aztán beleállította a gyertyát a fal hasadékába, és mindkét kezével
körkörös mozdulatokat tett a lány feje felett.

A lány hirtelen kinyitotta a szemét.

Orgow visszahőkölt.

— Igen, gyere csak — sutto-gta. — Gyere csak ki a koporsóból, Lara!
Hallasz engem?

Lara, a leány felült. Mélyen ülő, sötét szemeit a professzorra szegezte.
Orgow kivette a gyertyát a falból.

— Állj fel! Itt az idő. Vissza kell hoznod őt. Már vár rád.

Bábuszerű mozgással emelkedett ki a lány a kőkoporsóból. Lépésről lé-
pésre követte a professzort a laboratóriumba.

Orgow egy falon levő tartóba állította a gyertyát. Reszkető kézzel töltött
egy sűrű, piros folyadékot egy serlegbe.

És ezt a serleget nyújtotta oda Larának.

— Igyál! Ez az ital erőt ad neked élet és halál felett. Csak te hozhatod
vissza őt. Csak te. Igyál!

Lara két kézzel fogta meg a serleget. Gyorsan ajkához emelte, és nagy,
mohó kortyokkal ivott.

— Igen, igen, ez a jó — mondta Orgow, és a hideg kőfalnak támaszko-
dott.

Először semmi sem látszott Larán. De hirtelen mintha növekedni kezdett
volna. Sovány arca kipirult és kivirult, sötét szemében fények csillantak, és
egy hátborzongató sikoly szakadt ki torkából.

Orgow lihegett. Szeme lázban égett. Tudta, hogy Larának sikerült. Végre.

— Hozd vissza, Lara! Hozd vissza a halott lányt! — kiáltotta Orgow va-
dul. — Nézz rám! Szót kell fogadj nekem. Én vagyok a mestered. Hozd
vissza, Lara! Most!

És Lara, a médium engedelmeskedett.

Egyszer csak ott állt a halott Mary mellett. Kezével megsimogatta a me-
rev testét. Mozdulatai közben érthetetlen szavakat mormolt.

Lara szavai egyre hangosabbak lettek, s izgatottabbak is. Egész teste szin-
te önkívületben rángott.

Lenyűgözve figyelte Orgow professzor médiumát. Tudta, hogy sikerülni
fog neki.

Lara kicsiny testét mintha áramütések rázták volna meg. Önkívületben
lengette ide-oda karját. Egy utolsó, kétségbeesett sikoly, és Lara összeesett.

Orgow professzor előreugrott, de nem törődött médiumával, Larával,
csak a halott Maryt nézte.

Vértelen ajkai meg-megrándultak — aztán vad kiáltás szakadt ki közü-
lük.

A halott lány . . . megmozdult! Orgow szíve a torkában dobogott, hirtelen elsötétedett előtte a világ. Sok volt ez az idősebb embernek. A földre zuhant, és rázni kezdte a hideg.

A professzor nem látta, mi játszódott le a későbbiekben. A borzalmat nem tudta feltartóztatni.

Mary újra élt!

Akár egy lassított felvétel, úgy nyitotta ki szemét, mozgatta karjait, lélegzett, ha nehezen is.

Valamilyen erő hajtotta, hogy felüljön.

Mary felsóhajtott. Nem tudott gondolkozni, nem tudott érezni, csak az ismeretlen erő hajtotta.

Lábai a padlatot érintették. De nem érezte a kövek hidegét.

Mary, félig kinyújtott karral, útjára indult. Biztonsággal fordult a lépcső felé, s mintegy éber álomban vette a fokokat egymás után. Különösen szögletesek voltak mozdulatai. A sötétség ellenére jól tájékozódott a csarnokban, mintha itt nőtt volna fel.

Az ajtó!

Orgow nyitva felejtette.

Mary kilépett a szabadba. A hideg szél átfújta halotti ingén. Az élő holttest azonban nem érzett semmit:

Merev léptekkel ment át Mary a kastélyudvaron. Egy éles kőben megbotlott, és felsértette a lábát.

Nem folyt vér a sebből!

Mary tovább botorkált. Az ismeretlen kényszer hajtotta előre. A szél fellibbentette halotti ingét.

Mary hirtelen felsóhajtott. Egyszer csak ismét tudott gondolkozni. De gondolatai szörnyűek voltak.

Ölnöd kell, suttogta egy hang. Ölni . . . ölni . . .

A Sátán vette birtokba Maryt.

Mary léptei felgyorsultak. Lefelé sietett a kastélyba vezető úton. És egyszer csak azt is tudta, hol a cél. Nem kell messzire mennie. Ott nyúlik el a falucska. Egy nagy házzal. A házban emberek laknak. Kik is ezek az emberek . . .

Mary gondolatai egymásba folytak.

Embert ölni . . . embert ölni . . .

Mary rohant. A belső erő egyre inkább hajtotta. Érezte, hogy nemsokára eléri a célját.

Az első házak . . .

Mary megállt. Csak egy bizonyos ház vonzotta. És tudta, hol találja meg.

Mary továbbment. Előtte elhagyottan húzódott a falu főutcája. Fény sehol sem égett.

Am az egyik ház ablaka mögött Mary mégis ragyogást látott.

És ez a ház volt az ő célpontja . . .

A Winston házaspár nem tudott elaludni. Holnap lesz legidősebb lányuk temetése. Ez az esemény baljós árnyékot vetett maga elé.

Mrs. Winston a kanapén feküdt. Nyugtalanul forgolódott, minduntalan felült nyugtalanságában. Semmiképp sem bírt megbirkózni azzal a tudattal, hogy lánya halott.

Mr. Winston az asztalnál ülve meredt maga elé. Mindannyiszor összereződött, amikor felesége megmozdult. Az utóbbi napokban éveket öregedett. Mindannyian imádták Maryt. Jack és Jenny is, az ikrek, akik most odafent aludtak. Ők fogták fel a legkönnyedebben a történeteket, talán nem is élték át igazán.

— Mennyi az idő? — kérdezte Caroline Winston férjét.

— Tessék? — rázkódott meg Ronald Winston.

Az asszony megismételte kérdését.

Ronald Winston kivörösödött szemét a karórájára vetette. — Nemsokára hajnali két óra.

— Istenem — suttogta az asszony. — Aludnod kéne, Ron.

— Nem tudok.

— Kérlek, próbáld meg legalább . . .

— Nem. — Ronald Winston határozottan csóválta meg a fejét.

Felesége mélyet sóhajtott. Visszahanyatlott a kanapéra, és üres tekintettel nézte a mennyezetet. Gombócot érzett a torkában. Sírni azonban már nem tudott. Túl sok könnye folyt az utóbbi napokban. Ronald Winston felállt.

— Hová mész? — kérdezte az asszony.

— Keresek valami innivalót.

És Ronald Winston eltűnt a konyha irányában.

Caroline egyedül maradt a nagy nappaliban. Súlyos csend borult a helyiségre. Egyhangúan ketyegett az ódon falióra. A Winstonok megszokták hangját, szinte nem is hallották.

Az utcai ajtó felől jövő zaj riasztotta fel Mrs. Winstont.

— Te vagy az, Ron? — Ebben a pillanatban eszébe villant, hogy férje a konyha felé ment, amely a ház másik végében volt.

Möst határozottan zörögtek az ajtón. Valósággal döngették.

Caroline Winston összeráncolta homlokát. Ki lehet az? Ilyen időpontban...

Ismét kopogtak, és még erősebben.

Caroline Winston felállt. Félelem markolta görcsbe a szívét.

— Ronald! — kiáltotta. — Kopogtak!

— Akkor nyisd ki! — szólt vissza a férj. — Nekem ez a pillanat nem a legalkalmasabb!

Bizonytalan léptekkel ment Caroline Winston a bejárathoz.

Ismét megdöngették a faajtót.

— Jövök már, jövök! — mondta az asszony kissé bosszúsan.

Caroline Winstonnak ki kellett nyitnia az ajtót. Gyorsan fordult a kulcs a zárban, de az ajtószárny, mint mindig, kicsit beragadt.

— Talán lehetne egy kicsit...

A mondat további része a szó szoros értelmében Mrs. Winston torkán akadt, meglátva, ki áll az ajtó előtt.

— Mary... Nem, ez nem lehet igaz...

Csak most fogta fel Caroline Winston, hogy halott lánya előtte áll. Sikoltva hanyatlott hátra.

Ugyanebben a pillanatban lépett a halott Mary a házba.

Ronald Winston hallotta felesége sikolyát. — Mi az? — morogta.

Caroline Winston nem válaszolt. A padlón feküdt. Teste görcsösen rángatózott.

Nem érezte, hogy érinti meg nyakát két hideg, halott kéz, s hogyan szorítja össze könnyörtelenül. Csupán egy hörgés hagyta el utoljára Caroline ajkát. Aztán teste elernyed.

Mary felegyenesedett. Haja összekuszálva hullott homlokába. Kezeit átlatkarmokként nyújtotta előre. Arca kelttésztaszerűen duzzadt meg, és enyhe enyészetszag áradt testéből.

Súlyos léptek közeledtek az előszobához.

— Caroline, mi van veled? — Ronald Winston érkezett lihegve.

Ebben a pillanatban lépett Mary a felfelé vezető lépcsőre.

És odafent aludtak az ikrek...

Ronald Winston látta, hogy felesége a nyitott bejárati ajtó előtt fekszik.

— Caroline! — Winston kiáltása nagy erővel szakadt ki kebléből. Oda vetette magát az asszony mellé. Megérintette arcát.

— Caroline, kérlek! Válaszolj, kérlek!

Mrs. Winston azonban nem válaszolt többé senkinek. Halott volt. Mikor ezt férje észrevette, összeomlott.

Időközben elérte a „halott” az emeleten lévő gyerekszobát. Óvatosan

nyomta le a kilincset. Az ajtó könnyen nyílt. Mary keze a villanykapcsolót kereste.

A hirtelen támadt világosság felriasztotta álmukból az ikreket.

— Te vagy az, anyu? — kérdezte Jack álomittasan, és felült ágyában. Hunyorgott a fényben, dörzsölgette szemét, aztán egyszer csak talpra ugrott.

— Mary! — kiáltotta boldogan, és kinyújtotta kis karját.

A halott lány odament az ágyhoz. Merev, szögletes mozdulatokkal, mint egy marionettbábu...

— Jenny, ébredj fel! Visszajött Mary. — Az ötéves Jack ugrándozott ágyában.

Ekkor érte el a halott lány a gyermeket. Karmos kezei a kicsi nyaka felé közeledtek.

— Vigyél le, édes Mary, jó? — Várakozva nézett Jack az ő nagy nővére-re.

Annak keze szorosra zárult a fiú torka körül. Kíméletlenül nyomta be a gégeporcot...

Jenny közben teljesen felébredt. Eltartott egy darabig, amíg rájött, mi történt. Láta Mary elborzadó arcát, testvérkéje kapálódzó lábát, és visított, visított, visított...

Ez a hang lábára állította Ronald Winstont.

— A gyerekek — suttogta maga elé, és felrohant a lépcsőn.

Mikor a gyerekszobába rontott, azt hitte, elveszti az esztét. Láta, mi történik, de felfogni nem volt képes.

Láta a halott lányt, amint Jack ágya fölé hajlik, és keze a kisfiú torkát szorítja.

Ronald Winston ösztönösen cselekedett.

Hatalmasat lendült előre, és ökölbe szorított kézzel hátba vágta Maryt. Úgy tűnt neki, mintha tésztába csapott volna.

Mary azonban elengedte Jacket. Új támadója felé fordult.

Amikor Ronald Winston lánya arcába pillantott, azt hitte, elveszti józan esztét.

Két véres szem meredt rá a felduzzadt, sápadt arcból. Hosszú, hegyes körmök közeledtek nyakához.

Ronald Winston látta, hogy fia véresen fekszik az ágyon, és tudta, hogy megkésve érkezett. Ám egy gondolat így is befészkelte magát agyába.

Meg kell semmisítenie a szörnyeteget!

Winston félreugrott. Épp jókor, Mary hegyes körmei épphogy elsuhanak torka mellett.

A halott lány elvesztette egyensúlyát, és az ajtónak esett. De gyorsan ösz-

szeszedte magát, és követte apját, aki úgy rohant le a lépcsőn, mint akit a fúriák üldöznek.

Néhány ugrással elérte Winston a konyhát.

A balta! Már három napja ott volt a konyhában. Mindig vissza akarta vinni a pincébe, de az utóbbi napok izgalmában elfeledkezett róla.

A balta a konyhaszekrény mögött lapult. Winston két kézre fogta.

Nagy zajjal tárult fel a konyhaajtó.

A halott lány közeledett.

Bábuserű vonaglással ment oda Winstonhoz.

A férfi a feje fölé emelte a baltát. Agya ismét pontosan működött. Mary még mindig kinyújtotta a karját.

Ronald Winston pontosan tudta, mit tesz. Nem gyilkos! Hiszen Mary már meghalt.

Aztán Ronald Winston lesújtott, és rémülten lépett hátra.

Rémülettől tágra nyílt szemmel figyelte, mi történik.

A halott lány alig leírható hangot adva hullott a földre.

Szeme hirtelen egészen nagyra tágult. Szinte könyörögve nézett a férfira.

Ronald Winston reszketett.

A halott lány egyszer csak összezsugorodott, feloszlott, porrá vált. Égett szag terjengett a levegőben.

Ronald Winston megtörölte verítékben fürdő homlokát. Ajkain érthetetlen szavak formálódtak. Nem tudta felfogni, mit látott. Csak egy marék hamu maradt a holttestből.

Ronald Winston végigbotorkált a konyhán. A sarokba hajította a baltát.

Az ajtóban megjelent a kis Jenny. — Jacky úgy vérzik — mondta elcsukló hangon, és sírva fakadt.

Orgow professzor úgy érezte magát, mint aki álomból ébred. Nehézkesen talpra tornázza magát, a kőasztal peremébe kapaszkodva. A súlyos levegővel most tüdeje nem nagyon tudott megbirkózni.

Orgow támolycgott.

Eltelt néhány perc, amíg összeszedte erejét. Pillantása az asztalra esett.

Az asztal üres volt!

Mary... Mary eltűnt.

Orgow professzor reszketni kezdett. Sejtette, hogy ennek az eltűnésnek még szörnyű következményei lehetnek.

És Lara? Hol van Lara, a médium?

Orgow fuldoklott a falak közt. Még szerencse, hogy Lara ott feküdt a szarkofágban. Magától bújt vissza oda.

Orgow professzor nem vesztegette az időt. Felrohant, milyen gyorsan csak tudott.

Mikor meghallotta a szél üvöltését, már tudta, hogy Mary a nyitva maradt ajtón át tűnt el.

Orgow első ösztönös reakciójával utána akart rohanni. Azután azonban meggondolta magát.

Miért is kellene keresnie Maryt? Csak gyanút ébresztene. És az nem volna jó. Kiderítenék a dolgait. Pedig még annyi feladata van. És idáig senki sem tudja, hogy ő hozta el a halott lányt a hullaházból. Az öreg temetőőr se tud beszélni. A rendőrség is csak törheti a fejét. Bottal üthetik a nyomát. A falu rendőre, Jones őrmester egyébként is meglehetősen korlátolt. Egy tyúklopást tud legfeljebb földeríteni, komolyabb ügyet aligha.

Megnyugodva zárta be Orgow professzor a bejárati ajtót. Egy kis alvásra volt szüksége. Pihennie kellett, mert nagy feladatok várták...

És mindezt higgyem el önnek, Winston úr? — kérdezte fejcsóválva Jones őrmester.

Ronald Winston felzokogott. — Ez az igazság. Valóban. Nem mondhatok mást. Nem öltem meg a fiamat és a feleségemet. A halott lányom tette. Esküszöm, így igaz, ahogy itt állok.

Az őrmester megkocogtatta homlokát. — Mindig normális embernek tartottam magát, Mr. Winston. Nem olyan flúgosnak, mint a legtöbbet itt a faluban. De amit most be akar nekem mesélni, azt egyetlen épeszű ember se hiheti el.

Ronald Winston kimerülten rogyott egy konyhaszékre. Reszkető kézzel mutatott a hamukupacra: — Ez maradt a lányomból.

Jones őrmester legyintett. Mindig ép valóságérzékű embernek tartotta magát, aki távol áll a falusiak képzelgéseitől. Számára tiszta volt az eset. Ronald Winston valamilyen önkívületi rohamban megfojtotta a feleségét és a fiát. Másfelől viszont bőrfoszlányoknak kellene lenniük a körme alatt. És nem voltak. Jones alaposan megnézte Winston kezét. Igaz, a gyilkossági csoport majd biztos megtalálja a bizonyítékokat.

— Maradjon egyelőre a konyhában! — mondta Jones őrmester, és elhagyta a helyiséget.

Winston épp csak bólintott. Sötét szemmel nézett a rendőr után.

Időközben elszállították a két holttestet. A gyilkossági csoport megérkezéséig a helyi tűzoltók szertárában ravatalozták fel őket. Jones őrmester sodort magának egy cigarettát, és meggyújtotta. Kéjesen szippantott a füstből. Ám minél többet gondolkozott az ügyön, annál kevésbé volt biztos a dolgában. Az ördögbe is, jó pár éve ismeri Winstonékat, és a férfi igazán nem az a fajta volt, aki gyilkolni szokott. Másfelől viszont ki láthat bele az ember lelkébe? Jones mégiscsak akart egy esélyt adni a szerencsétlennek. A rendőrtisztviselő visszament a konyhába.

Ronald Winston még mindig úgy ült a konyhaszéken, mint egy rakás szerencsétlenség. Üveges szemmel meredt a hamvakra.

— Ez volt ő — suttogta szinte némán. — Ez volt Mary, a lányom. És nekem kellett őt leütni. Baltával . . .

Jones őrmester hátán végigfutott a hideg e szavaktól. Önkéntelenül rámeredt a sarokban álló súlyos szerszámra. De semmiféle vérvnyomot nem tudott rajta felfedezni.

„Már te is képzelegni kezdesz?” — kérdezte magától.

A tisztviselő rászánta magát a cselekvésre. Hatalmas mancsát Winston vállára tette, és így szólt: — Jöjjön velem, Winston!

Ronald Winston egyáltalán nem értette szavait. Ehelyett azt kérdezte:

— Hol van Jenny?

— Jó helyen van. Elisabeth nővérnél.

Winston gépiesen bólintott. — Hány óra van?

— Reggel hat.

— Uramisten! Már ilyen késő. Sietnem kell. Ma van Mary temetése. Én . . . — Ronald Winston egészen összezavarodott. Túl nagy volt a meg-rázkództatás.

Kétségbeesett mozdulattal kapott a fejéhez. — Hol a feleségem? Jones őrmester mélyet lélegzett. Ez az ember elvesztette az eszt. Mindent összekever.

Winston kerekre nyílt szemmel nézett az őrmesterre: — Én ugyan nem öltem meg a feleségemet, nem bizony. Én aztán nem. Elhiheti.

Jones letörölte a verejtéket homlokáról. Az ördögbe is, micsoda átkozott helyzet. Aztán eszébe jutott, mit mondott az előbb.

— Jöjjön csak velem, Mr. Winston.

— Hova?

— A temetőhöz. Ott majd kiderül, igaza volt-e vagy sem.

— Hogyan?

— Majd később megmagyarázom.

Egy perccel később a két férfi kilépett a hús, hajnali levegőre. Keleten már világosodni kezdett.

Kíváncsi falusiak gyülekeztek Winston háza előtt. Az események híre szélvészfényben terjedt. Hideg, részvétlen tekintetek meredtek Winstonra. Egy férfi a lába elé köpött, és azt mondta: — Gyilkos!

Winston összerázkódott. Fázósan húzta össze a vállán zakóját. Jones őrmester szétvetett lábbal állt meg a hallgatók tömege előtt. Tekintélye volt ebben a faluban. Szögletes feje, jól fésült, szőke haja, sarló alakú bajsza és erőteljes testalkata igazi személyiséggé tette. A többit elvégezte az egyenruha.

— Menjetez haza, emberek! — dörrentett rájuk. — Nincs itt semmi lát-nivaló. Gyerünk, tűnjetek el!

És a tömeg valóban feloszlott.

Jones őrmester elégedetten mosolygott. Ismét Ronald Winston felé fordult: — Gyerünk!

A temetőig vagy tíz percet kellett gyalogolniuk. Ronald Winston ez alatt egy szót se szólt. Lesütötte szemét, és félénken bandukolt a tisztviselő mellett.

Az őrmester összeráncolta homlokát, amikor meglátta a nyitott temetőkaput. Az öreg Kinny elfelejtette bezárni? Biztosan megint berúgott.

Jones őrmester vállat vont, és belépett a temetőbe.

Ronald Winston követte. Eléggé vonakodva. Szemmel láthatóan tartott valamitől.

— Na, jöjjon csak, Mr. Winston! — sürgette a rendőr. — Más dolgom is van még. Végül is magának teszek szívességet, hogy ennyit kutyagolok a dolgában.

A két férfi végigment a saktáblaszerűen lerakott úton a sírok közt, a hullaházig.

Állott víz és hervadó növények szaga rontotta a levegőt. Halotti illat.

Jones őrmester köhintett. Kellemetlen érzés kerítette hatalmába. Időközben kivilágosodott.

Jones szeme összeszűkül, mikor meglátta a hullaház ajtaját a szélben lengeni.

Itt történt valami, gondolta, és önkéntelenül meggyorsította lépteit.

A vér megfagyott ereiben, amikor belebotlott Kinny holttestébe.

— Istenem, de hisz ez . . .

Nem tudta tovább mondani. Ronald Winston a rendőr válla fölött benézve, élelet kiáltott.

Eszeveszetten rohant el az őrmester mellett, és térdre rogyott a tölgykoporsó mellett. — Nincs itt — dadogta. — Nincs itt.

Jones őrmester összehúzta szemét, hogy jobban lásson a hullaház deren-

gésében. Úgy érezte, jeges ujj simítja végig a hátát. Lassan közeledett a koporsóhoz.

— Valóban — suttogta rekedten. — Mary nincsen itt.

Ronald Winston összeomlott. Ott kuporgott a kőpadlón, és halkan vinyogott.

Jones őrmester is nehezen tért magához. Percekig állt mozdulatlanul.

Hirtelen eszébe jutott valami. Egy körlevél, amelyet pár napja kapott. Az állt benne, hogy három holttestet loptak el a környék falvaiban. Ez idáig nem kerültek elő, és Maryé volt a negyedik hulla. De ki lop halottakat? És mit tervez velük az illető? Vagy többen volnának? Az öreg Kinny bizonyára meglepte őket. Jones őrmester elgondolkozott. Egyszer csak kevésbé fantasztikusnak tűnt az a történet, amelyet Winston mesélt. Talán mégis a lányát látta . . .

Jones megrázta a fejét. Nem, ez azért lehetetlen, Mary végül is halott. Vagy azok az emberek megmutatták Winstonnak a halott lányt, hogy így tegyék tönkre az idegeit? Bolondság, ez sem valószínű. Minek kellett volna ehhez a feleség megölése? Jones töprengett, de nem jutott eredményre.

— Ez az ügy három számmal nagyobb az én fejméretemnél — morogta, és rákopogott Winston vállára. — Jöjjön!

Winston gépiesen felállt. Lehajtott fejjel ment vissza az őrmesterrel a faluba.

A gyilkossági csoport két órával később ért oda. A nyomozók meghallgatták a történetet, és tették a dolgukat. Késő délután távoztak.

Jones őrmester gondolatai egyre az eset körül jártak. A tisztviselők magukkal vitték Winstont. Az egyik felügyelő fogja majd kihallgatni. Őszintén szólva Jones őrmester nemigen bízott a vidéki rendőrökben. Épp ezért összeszedte magát, és késő este egy hétoldalas levelet írt a Scotland Yardnak . . .

Négy eltűnt hulla!

Ez volt a vastag betűs címsor a „Carlisle News”-ban, ebben a bulvárstílust mímelő vidéki lapocskában.

Ann Baxter londoni újságíró és skóciai nyaraló fejcsóválva tette le az újságot kocsijában, a kormány melletti ülésre. Mit ki nem agyálnak itt a kollégák! Még tán hisznek is a kísértetekben. Ann Baxter modern lány volt. Nagyra becsülte a női egyenjogúságot, és kevésre a nyárspolgárokat.

A sportos nadrágkosztüm kihangsúlyozta formás alakját, és fiúsrá vágott haja egy középiskolás lány külsejét kölcsönözte neki. Pedig Ann huszonöt éves volt, igaz, hajadon. Harmincéves kora előtt nem is óhajtott bevitortlázni a házasság révébe.

Miután Ann Baxter kikormányozta kocsiját a töltőállomásról, teljes gázt adott. Felbődült a meggypiros autó motorja. A benzinkutas vigyorogva nézett az elporzó lány után, és összefutott a nyál a szájában.

Az országút viszonylag jól volt megépítve, és Ann tisztességesen nekiindult.

„Ideje volna egy szállodát keresni” — dűnnyögte maga elé, és még nagyobb nyomatékka lépett a gázra. A térkép szerint Middlesbury volt a legközelebbi helység. Ann itt akarta tölteni az éjszakát.

A dombos-erdős skót táj sajátosan vonzotta Ann Baxtert. Valahogy szabadnak érezte magát, megszűnt számára a hétköznapiok súlya. Csodálatos szabadságom lesz, gondolta Ann . . .

Egy jelzőtábla suhant el mellette: Middlesbury — két mérföld. Nemsokára bekanyarodott a kocsi a faluba. Kedélyes kis fészek volt, barátságos házakkal és egy széles főutcával. Az mindenesetre feltűnt Ann Baxternek, hogy olyan kevés ember járt az utcán. Parkolóhelyben nem volt hiány. Ann Baxter egy vendéglő előtt állította le fürge, vörös autóját.

„Paddy kocsmája”, ez állt pirossal az ajtó felett.

Ann Baxter kikászálódott a kocsiból, kiemelte könnyű bőröndjét, a járdára állította, és lezárta az autót. Mikor felállt, pillantása véletlenül az északi irányba kalandozott. Ekkor, röviddel alkonyat előtt különlegesen tiszta volt a levegő. Ezért láthatta meg Ann Baxter a magasban, sziklák közt emelkedő vészjóslo kastélyt.

„Vannak-e vajon ott kísértetek?” — gondolta Ann, és önkéntelenül végigborzongott. Ugyan már, szidta meg és nevette ki önmagát egyszerre, ugyanabban a pillanatban.

Fejcsóválva lépett a vendégfogadóba. Sötét helyiségbe jutott, amelyben tisztára sikált fa kocsmapult állt néhány asztallal. A székék is fényezetlen fából voltak. Vendégnek viszont nyoma se volt.

— Helló! — kiáltotta Ann Baxter. — Vendég jött!

Senki sem válaszolt.

Ann összeráncolta a homlokát.

— Van itt valaki? — kérdezte még hangosabban. Csozogó léptek közeledtek. A kocsmapult mögötti ajtón idősebb férfi lépett be.

Ann a padlóra állította bőröndjét, és csipőre tette kezét.

— Épp ideje, uram. Mondja, maga ellensége a pénzének?

A férfi meglepetten nézte. Alacsony volt, kopaszodó, gumónyi orral és sűrű, bozontos szemöldökkel.

— Mit keres itt? — kérdezte szinte nevésté-
gesen magas hangon.

Ann Baxter megrázta a fejét. — Természete-
sen ennivalót, innivalót és éjszakai szállást ke-
resek. Ez olyan meglepően hangzik magának? Ha nem csalódom, ez itt egy
vendégfogadó.

— Persze, hogy az — mosolygott az öreg. — Persze, hogy az. Elnézést,
kisasszony. De nem szoktuk meg, hogy idegenek is betérnek hozzánk. És
még hozzá egy hölgy. Mindjárt rendbe hozatok önnek egy szobát.

— Nagyszerű — mondta Ann. — De előbb hozzon nekem valami inni-
valót! Egy gyümölcslevet, ha van.

— Persze, kisasszony, természetesen — hajlongott a vendéglős.

Ann megkapta a gyümölcslevet, és leült az egyik asztalhoz. Rendelt még
némi ennivalót is, sonkás rántottát és kenyeret.

A fiatal újságíró nő jól választotta meg helyét. Közvetlenül az ablak mel-
lől alaposan megfigyelhette az utcát.

Lassacskán leszállt az alkony. Árnyéka beborította a falut. Ann Baxter
egyre inkább csodálkozott, hogy senkit sem lát az utcán. Az étterembe se lé-
pett vendég.

Furcsa, gondolta Ann, és cigarettára gyújtott.

— Az ennivaló, kisasszony.

Alig hallhatóan lépett a vendéglős Ann asztalához.

A lány barátságosan bölintott, elnyomta cigarettáját, és hozzálátott. Mi-
kor a vendéglős negyedóra múlva el akarta vinni a tányért, Ann visszatár-
totta.

— Mondja csak, Mister . . .

— McDuff. Paddy McDuff.

— Igen, tehát Paddy McDuff. Mi történik itt?

— Hogy érti ezt, kisasszony?

— Pontosabban fejezem ki magam: miért nem látni errefelé egy lelket
sem? Miért üresek az utcák? Miért nincs a vendéglőben forgalom? Nem ér-
tem.

— Nem is fogja megérteni — mondta udvariatlanul a vendéglős, és tá-
vozni akart.

— Pillanat — fogta meg Ann a kabátujját. — Tudni szeretném.

A vendéglős töprengve nézett rá. Aztán az asztalhoz ült. — Jól van. Meg-
mondom magának, kisasszony. A holtak visszajöttek. — Az utóbbi mondat-
ot már csak suttogta.

Ann kipurcskolt ebéd utáni whiskyjét.

— Mit mond?

A vendéglős arca elkomorodott: — Tudtam, hogy nem fog hinni nekem.

— Dehogynem, hiszek magának — igyekezett Ann megengesztelni a férfit. — Csak pillanatnyilag kicsit meglepődtem. Sőt, nagyon is érdekel a történet. Legyen olyan szíves, és meséljen erről!

Az időközben meggyújtott fali világítótetek fénye hosszú árnyakat rajzolt az idős férfi arcára. Szinte néma csend volt. Ann Baxter hirtelen megborzongott . . . Fojtónak érezte a levegőt. A vendéglős bólintott. — Elmesélem a történetet, kisasszony. De nem valami kellemes sztori. Hallgasson ide!

És az idős ember mesélt. Beszélt a Winston családról, amelynek halott lánya visszatért, és, oly borzalmasan gyilkolt. Ann Baxternek, a higgadt, racionális londoni lánynak a hideg futkosott a hátán. Sok kísértethistóriát olvasott, de ahogy az öreg előadta a magáét, az igaznak tűnt.

Szavai után pillanatnyi csend támadt.

Aztán Ann kényszeredetten felkacagott, és azt mondta:

— Ezt nem mondhatja komolyan, Mr. McDuff!

— Dehogynem. A dolog teljesen komoly, Miss . . .

— Baxter. Ann Baxter. Elnézést, nem mutatkoztam be.

— Hát ez történt errefelé — folytatta az öreg. — És még több halott fog visszatérni. Higgyen nekem, Miss Baxter.

Ann nem tudta, mit gondoljon a hallottakról. Az újság jutott eszébe, kocsija első ülésén. Négy holttest eltűnt, ez állt a címsorban. Lehet összefüggés a tudósítás és az öreg meséje között?

Ann túlságosan riporter volt ahhoz, hogy ne érdeklődött volna a történet iránt.

— Maradok, Mr. McDuff. Egy hétre veszem ki a szobát.

A vendéglős bólintott. — Nem akarok a dolgaiba avatkozni, Miss Baxter. De összefügg maradási szándéka az itt történetekkel?

— Pontosán erről van szó, Mr. McDuff. Szeretnék megismerkedni az errefelé kísértő holtakkal.

Az öreg komolyan nézett Annre. — Az ön helyében továbbmennék, Baxter kisasszony.

— Nem, nem, kedves uram. Szó se lehet róla. Talán hozzájárulhatok a temetőőr gyilkosának kinyomozásához. Mindig is érdekelt a kriminalisztika.

— Maga tudja, kedves kisasszony.

Ann McDuff karjára tette a kezét. — És most mesélje el nekem, hogy jutok a legkönnyebben ahhoz a kastélyhoz.

A vendéglős úgy hőkölt hátra, mint akit áram rázott meg. — Az ég szerelmére! Az a kastély elátkozott hely! Senki sem merészkedik oda a faluból.

— Csakhogy én nem e faluból való vagyok — mosolygott Ann. — Egyébként ki a kastély tulajdonosa?

A vendéglős kényelmetlenül feszengett a széken. — Magunk se tudjuk. Egy idegen vette meg a kastélyt. Még sose jött le a faluba. Havonta egyszer szállít egy autó élelmiszert a járásközpontból. Páran beszéltek már a sofőrrel. Csak az udvarra hajthat be, és lerakja az árut. Különben nem is akarunk ennél többet tudni.

— De én igen — mondta Ann Baxter, és felállt. A vendéglős ismét figyelmeztette: — Forduljon vissza, Miss Baxter! Utazzon máshova! Vagy maradjon itt, de ne kezdjen kutakodni! Ez a maga jól felfogott érdeke.

Ann kedélyesen vállon veregette a férfit. — Ne féltsen, Mr. McDuff! Ilyen könnyen nem ijedek meg. Jó éjszakát!

Ann Baxter a szobájába ment, és rögtön lefeküdt. Elaludni azonban nem tudott. Fejében ott kísértettek az öreg szavai . . .

A New Scotland Yard!

A rendőri szervezet, amelyben frigyre lép a hagyomány és a haladás. Törhegyként hasított a szürke égboltba az új épület.

John Sinclair, a New Scotland Yard harmincöt éves, szőke, kék szemű és 191 centi magas felügyelője a kantinban ebédelt éppen, amikor a hangszóróból értesült, hogy főnöke beszélni szeretne vele. John sóhajtva hagyta magára marhasültjét, kacsintott a csinos felszolgálónőnek, és beszállt a liftbe, mely felröpítette a tizedik emeletre.

Powell főfelügyelő páviánként kuporgott íróasztalánál, és éles pillantást vetett vastag szemüvegén át a belépő felügyelőre. Powell gömbölyded alkátú volt, asztmás és antialkoholista. Ilyen embernek is kell lenni . . . Mindennek ellenére viszont született taktikus és szervező volt.

— Üljön le, és olvassa el ezt a levelet, John! — mondta Powell, és átnyújtott a felügyelőnek néhány géppel írt lapot. John Sinclair figyelmesen átolvasta a levelet. Úgy húsz perc után tette le a papírokat az íróasztalra.

— Nos? — kérdezte a főfelügyelő. — Mi a véleménye?

John kissé szerencsétlenül mosolygott: — Szokványos körülmények közt azt mondanám, ennek a Jones őrmesternek kissé túlságosan virágzó fantáziája van. Ám ha figyelembe veszem a négy eltűnt holttestet, mégiscsak lehet valami a dologban.

— Épp erről van szó — mondta feljebbvalója. — John, maga fog az esetet foglalkozni. Maga erre a megfelelő ember.

John Sinclair valóban az volt. Tanulmányai során többek közt parapszi-

chológiával, a pszichológia e határterületével foglalkozott. Természetéből adódóan racionalista volt, de tudta, hogy több dolgok vannak földön és égen, mint amennyiről a bölcselem álmodni képes. S ez különösképp vonatkozik a természettudományokra.

— Valóban úgy gondolja, hogy sikerrel járhat, ha Middlesburybe utazom, Sir?

— Úgy gondolom — állt fel Powell. — A legjobb, ha még ma odautazik. És vigyázzon, John! Furcsa előérzeteim vannak. Nem szeretném a legjobb emberemet elveszíteni. Minden jót!

A két férfi kezét rázott.

John Sinclair megszokta már az ilyen megbízásokat. Nemcsak a Scotland Yard részéről. A világ minden részén voltak olyan rendőrségi szervezetek, amelyek hozzá fordultak, ha egy esetet hagyományos módszerekkel nem sikerült megoldani.

Idáig John Sinclairnek sikerült ép bőrrel megúszni a dolgokat . . .

John először a levéltárba ment. Itt, mint mindig, aktapor és padlóviasz szaga keveredett. Jones őrmester levelét zsebre dugta. Most elővette, és még egyszer elolvasta az említett kastély nevét.

— Manor Castle — morogta a levéltáros, és megvakarta kopasz feje búbját. — Mindjárt meglesz.

Morogva tűnt el a hatalmas levéltári csarnok hátsó részében. Három perc múlva ismét ott állt, kezében iratfűzővel.

Lefújta róla a port, és átnyújtotta Johnnak. — Kicsit belepislogtam. Kísértetkastélynak látszik — vélekedett, és enyhén megrázkódott.

— Kedvelem a szellemeket — mosolygott John, és eltűnt.

Szerényen berendezett irodájában átlapozta az irattartót.

Tartalma részben újságkivágásokból és régi oklevelekből állt. A lapok nagy része már megsárgult.

John először csak felületesen olvasta át a kastély történetét. Az utolsó oldalak azonban felkeltették kíváncsiságát. Az állt rajtuk, hogy két éve egy bizonyos Orgow professzor potom tízezer fontért vásárolta meg. Orgow Romániából származik, de már sok éve Angliában él, és mint az iratokban állt, a mágia tudományos kérdéseivel foglalkozik. Kollégái hóbortosnak vélték, és minden kapcsolatot megszakítottak vele. Azok az egyetemi hallgatók, akiknek előadott, a „bübájos” melléknevet ragasztották rá, amolyan „boszorkánymester” értelemben. Úgy tűnik, kutatásai során jelentős eredményekre jutott, sikereit azonban nem ismerték el. Sőt, kinevették. Feltehetőleg elkeseredve és embergyűlölőként vonult vissza az elhagyott, félelmetes kastélyba, ezt találva megfelelő környezetnek titokzatos kutatásai számára. Ám az nem derült ki az iratokból, hogy valójában mit művelt.

Elgondolkozva csukta be Sinclair az iratrendezőt. Korántsem találta oly-

annyira hóbortosnak ezt az Orgow professzort. Épp hogy meg volt győződve róla, hogy a nyilvánvalóan örült tudós nagyon is megérdemli az ősrégi „bűbajos” nevet. Bár a férfi meglehetősen zavarosnak tűnt, Sinclair tudta, hogy épp az ilyenek rendelkeznek rendkívüli képességekkel, melyekre ha fény derül, megdöbbsenhetik, vagy épp félelembe taszíthatják a környezetet. Valószínűleg itt is ez a helyzet, legalábbis minden erre utal.

John hóna alá csapta az irattartót, beszállt ezüstmetál Bentley-jébe, az egyetlen luxustárgyba, amelyet megengedett magának, hazahajtott, hirtelen becsomagolt egy bőröndbe, és fél órával később már egy északra tartó vonatban ült. Skóciába utazott. Éjszakára még megszállt valahol, de másnap délelőtt már Middlesburyben volt.

A falucska álmos benyomást keltett. Épp ellentétben állt ezzel a lány, aki átszaladt az úton John előtt, mikor az valami szállodafélét keresett.

John megállt, leeresztette az ablakot, és barátságosan megérdeklődte, hol talál egy szállodát.

A lány összevonta a szemöldökét, amikor a Bentley-re nézett: — Nem tévedt el, uram?

— Semmi esetre sem — mosolygott John. — Itt szeretném tölteni a szabadságomat.

— A maga fizetési osztályában levő férfi délre utazik, vagy a Bahamákra repül. Hogy valaki itt, Skóciában töltsse a szabadságát . . .

— Ízlés dolga — válaszolta John. — És megkérdezhetem, hogy ön miért van éppen itt, Miss . . .

— Baxter, Ann Baxter — mondta a lány. — Én szintén a szabadságomat töltöm itt.

És hirtelen mindketten nevetni kezdtek.

— Paddy kocsmájában megszállhat — világosította fel Ann. — Én is ott lakom. Vigyen oda! Épp befejeztem a reggeli sétát, és már előre örülök a reggelinek.

— Boldogan, Miss Baxter — felelte John, és kinyitotta a kocsisajtajt. — Egyébként John Sinclair a nevem — mutatkozott be —, és régi kastélyok meg várak érdekelnek. Gyakorlatilag ilyesmivel kereskedem.

— Vagyis mégsem szabadságon van — állapította meg Ann.

— Ahogy vesszük.

— Én magam riporter vagyok, Mr. Sinclair — vallotta be Ann a hotel felé hajtva. — Azért vagyok itt, hogy végre alaposan kikapcsolódjak. Az az örökös hajsza a szerkesztőségben . . . Hosszú távon egy ló se bírja ki.

John mosolygott. Nem hitt Ann Baxternek. Valami azt súgta neki, hogy

ne higgyen. Nem az a típus volt, aki akkor pihen, ha beveszi magát a rengetegbe.

Paddy kocsmája előtt John megállította a Bentley-t. Mikor kiszálltak, az utcán levő falusiak fejüket összedugva susmogtak. John nem törődött velük, belépett Ann Baxterrel a vendéglőbe, elintézte a fogadóssal a kötelező formáságokat, és magának is kért egy reggelit.

Alig nyelték le az első falatot, mikor egy férfi rontott a vendéglőbe.

— Paddy! — üvöltött. — Paddy!

— Mi van Buck? — morgott rá Paddy.

A férfinak először lélegzethez kellett jutnia, mielőtt válaszolt.

— Felkötötte magát! — szakadt ki belőle.

— Kicsoda?

— Ronald Winston. Igen, felakasztotta magát a cellában. Paddy, én mondom neked, a Winston család meg van átkozva. — Az utóbbi szavakat már suttogva mondta a férfi.

John Sinclair látta, hogy Ann Baxter megborzong. Mit tudhatott a Winston családról?

John letette a kést és villát.

A megmerevedett Ann Baxterhez fordult: — Ki volt ez a Ronald Winston?

— Egy idevalósi.

John Sinclair szkeptikusan nézett Annre. — Maga ennél sokkal többet tud, Ann Baxter. Úgy tűnik, elég régóta van a környéken.

Ann viselkedése még visszautasítóbb lett. — Miért érdekli ez magát?

John mosolygott. — Figyeltem magát, Miss Baxter. Ennek az úrnak a halála nagyon is érzékenyen érintette. Szemmel láthatólag összerázkódott. Azon töprengek, valóban szabadságon van-e errefelé. Vagy valami más szándék rejlik a háttérben.

— Ezt maga csak képzeli — felelte Ann csipősen. Felemelkedett. — Good bye, Mr. Sinclair!

John vissza akarta tartani, de meggondolta magát. Buck, a halálhír hozója némileg megnyugodott. Miután a harmadik whisky is lecsúszott a torkán.

John mellé állt az ivópult előtt. A fogadós pillanatnyilag nem volt sehol.

— Furcsa dolgok történnek errefelé —
mondta John, és cigarettával kínálta a férfit.

Buck hevesen bólogatott: — Azt lehet mon-
dani, uram, hogy a dolgok nem is egyszerűen
furcsák, hanem inkább félelmetesek.

— Hogyhogy?

Buck előrehajolt. — Visszajárnak a halottak — szakadt ki belőle.

— Ez nem lehet igaz.

— De bizony, igaz. Mary Winston, akit három napja kellett volna temet-
ni, visszatért, és meggyilkolta az édesanyját meg a kisöccsét. És ott az öreg
temetőőr. A hullaházban ölték meg a halottak. Egy ismerőstől hallot-
tam.

John megrázta a fejét. — Ezt nem hiszem el.

— De bizony, a halottak voltak. Ujjlenyomatokat se talált a gyilkossági
csoport. Maga Jones őrmester mondta.

— A gyilkosok esetleg kesztyűben dolgoztak.

— Nem — állította Buck határozottan. — A halottak voltak, higgye el!
Maga az a rémség hozza fél őket.

— Kicsoda maga a rémség? — kérdezte John derűsen.

— A professzor a kastélyban — suttogta félénken Buck. — Az az ember
vampír, boszorkánymester, bűbájos, azt mondják. Senki se meri betenni a
lábát a kastélyba.

John hangosan nevetett. — De hiszen ezek rémmesék!

E percben tért vissza a vendéglős, és odaszólt Bucknak, segítségre volna
szüksége a pincében.

John Sinclair is távozott.

Kint világos volt, friss a levegő. A homályosodó őszi nap beragyogta az
égboltot.

John Sinclair elsétált a falu végéig. Pillantása végigkószált a vidéken, s
megállapodott a sziklákon, a vészjósló kastélynál. A felügyelő nézegette
Manor Castle-t egy darabig. Mozgásnak azonban nyomát se látta. Elhatá-
rozta, még aznap látogatást tesz a különös falak közt.

Aztán visszament, és megkérdezte az egyik falusitól, merre van az ör-
szoba.

A kis kőház különös módon egy mellékutcában állt. A súlyos bejárati aj-
tó nyitva volt.

John Sinclair rögtön a szolgálati helyiségbe lépett. Egy iratszekrény-
ből állt a berendezés, két székből, egy íróasztalból meg a királynő képé-
ből.

Az íróasztalnál mackós férfiú ült.

— Jones őrmester vagyok — mondta felemelkedve John belépésekor. — Tehetek valamit önért, uram?

— John Sinclairnek hívnak. Sinclair felügyelő a Scotland Yardról, Jones őrmester.

— Ó... — a rendőrtisztviselő önkéntelenül vigyázzba vágta magát.

— Csak semmi hivataloskodás — mosolygott John, és leült az egyik irodaszékre.

Jones is visszaült.

— Megkaptuk a levelét — kezdte John. — És elmondhatom önnek, hogy nagy érdeklődéssel olvastuk. Hogy van valami a dologban, az mindjárt világos volt. Ezért vagyok itt, őrmester. Azt javaslom, meséljen el mindent újra, egészen pontosan.

Jones őrmester buzgón bólogatott, és hozzákezdett beszámolójához. John figyelmesen hallgatta. Egyetlen szóval sem szakította félbe Jonest.

Amikor a rendőr befejezte mondókáját, John biccentett. — Természetesen volna még pár kérdésem, őrmester.

— Kérem, uram.

— Megvizsgálta a gyilkossági csoport a halott lány hamvait?

Jones elvörösödött. — Nem — vallotta be. — Amikor visszamentem a házba, hogy begyűjtssem a nyomozati anyagot, a hamu eltűnt.

— Hogyan?

— A szomszédok merő kíváncsiságból bementek a konyhába — mondta az őrmester. — Ezután tűnt el a hamu. És persze senki sem akart tudni róla.

— Kár — mondta John. — De folytassuk! Megkapta már a Carlisle-i gyilkossági csoport jelentését?

— Nem, uram. A kollégák azt mondják, pillanatnyilag túl vannak terhelve. Oly sok minden történt az utóbbi időben. A Mary Winstonén kívül más holttestek is eltűntek. És minden ilyen ügyet a Carlisle-i kollégák dolgoznak fel.

— A többi holttest azonban nem bukkant fel újra — vélte John.

— Ez így van. Legalábbis nem hallottunk róluk.

— Úgy beszél, mintha maga is hinne a holtak visszatérésének lehetőségében — mondta John.

Az őrmester fészkelődött székén. — Majdnem — ismerte be. — Errefelé valóban történnek felfoghatatlan dolgok. Tudja, uram, itt nőtem fel. A mi vidékünkön hisznek az emberek a természetfeletti dolgokban. Én magam is. És az utóbbi események engem igazolnak.

— Még semmi sem igazolódott be.

— Ennek ellenére, uram. Az az érzésem, szörnyű dolgok várnak ránk.

— Nem ér ijesztgetni — mondta John. — Mindenesetre megnézem azt a kastélyt közelebbről. Még ma éjjel.

Az őrmester nyelt egyet. — Nem túl kockázatos az? Azt hiszem . . . Attól félek . . . A halálba megy, uram!

— Ez az én kockázatom. Ha várakozásom ellenére holnapig nem érnék vissza, riadóztasa a Scotland Yardot. És lenne még egy kérdésem. Kicsoda-micsoda ez az Ann Baxter? Nemrég ismerkedtem meg a hölgygel.

— Újságíró — felelte Jones.

— Ezt mondta nekem is. De van egy olyan érzésem, hogy nem csupán nyaralgat itt. Nagyon megrázta, amit Mr. Winston öngyilkosságáról hallott.

Az őrmester vállat vont. — Nem foglalkoztam különösebben a hölgygel. Járt nálam, és tudakozódott a kastélyról meg a tulajdonosáról. Meg kell mondjam, eléggé behatóan. A faluban is kérdezősködött, és az itteniek természetesen meséltek neki a Middlesburyben történt nyomasztó eseményekről.

Ebben a pillanatban kinyílt a kis őrszoba ajtaja, és Ann Baxter rontott a helyiségbe.

— Őrmester, én . . .

Elhallgatott, észrevéve az ott ülő Johnt.

— Mit jelent ez? — kérdezte csodálkozva. — Erről az emberről akartam magával beszélni, őrmester.

Jones épp válaszolni akart, amikor elkapta John intő pillantását.

— Panaszt akart tenni ellenem, Miss Baxter? — kérdezte John mosolyogva.

Ann Baxter zavarba jött. — Azt éppen nem, de az ön . . . az ön . . . — Hirtelen dadogni kezdett.

John Sinclair nevetett. — Ne aggódjon, Miss Baxter! Én valóban ártalmatlan fickó vagyok. Jones őrmestert faggatom a környék régi kastélyairól és várairól. Hisz tudja, hogy ilyesmivel kereskedem.

Valódi foglalkozását szándékosan hallgatta el John. Most már Jones őrmester is tudta, hogy azt titokban kell tartania.

— Mellesleg holnap el is utazom, Miss Baxter. Nem leszek tovább a terhére.

Ann elpirult. — Nem úgy értettem, Mr. Sinclair.

— Én sem — mosolygott John. Aztán ismét az őrmesterhez fordult.

— Köszönöm a tanácsát, uram. Aberdeen felé fogok továbbutazni. — Ezeknél a szavaknál John kicsit kacsintott.

John elbúcsúzott Ann Baxtertől is.

Amikor már az ajtó előtt állt, kipöcögtetett egy cigarettát a csomagból.

Az ajtófélfá védelmében gyűjtött rá, s így akaratlanul is hallotta Ann szavait.

— Látogatást teszek Manor Castle-ban. És ebben nem akadályozhat meg, őrmester.

Az alkonyat árnyai már a vidékre vetültek, mikor Ann Baxter a kastély felé tartott.

Gyalog volt. A kocsit lent hagyta a faluban. Azt akarta, hogy legalábbis egy ideig senki se vegye észre jövetelét.

Meredek út vitt a kastélyhoz. Ann a partvidéken mindig fűvő, hideg szél ellenére is kimelegedett.

Sötétedéskor érte el Manor Castle-t.

A rozsdás vaskapú nyitva volt, és csikorogva lengett a szélben.

Ann Baxter besurrant a kastély udvarára.

Fülelt.

Valahol panaszosan jajdult fel egy bagoly. Aztán egy varjú repült el károgva a feje felett.

Gyom és göcsörtös bozót burjánzott az udvaron. Zizegve járt a szél az ágak között.

Ann szeme hozzászakott a sötéthez. Még egyszer végigvizsgálta a nagy udvart. Aztán gyorsan átszaladt rajta a főépület felé. Szorosan a repedezett falhoz tapadt.

Megpróbált valamilyen mellékajtot keresni, amelyen át bejuthat a kastélyba.

A falhoz tapadva surrant Ann Baxter tovább. Pár perc után elérte az épület keleti oldalát. S ezzel a négy torony egyikét. Ann Baxter egy villanásnyira meggyújtotta golyóstoll nagyságú zseblámpáját. Egy régi faajtót fedezett fel, amelyen át a toronyba lehetett jutni.

Ann vonakodott egy kicsit a belépéstől. Kellemetlen érzés vett erőt rajta. Úgy lúdbőrözött a háta, mintha tűkkel szurkálnák.

Ne tegyed, mondta egy belső hang. Fordulj gyorsan vissza! Ann nem hederített a figyelmeztetésre. Mélyet lélegzett, bátorságot merítve ebből, és érelyesen lenyomta a nehéz kilincset. Nyikorogva tárult fel az ajtó.

Ann önkéntelenül nyakába húzta a fejét, mikor a sötét toronyba lépett.

Pókháló súrolta arcát, és felriadó denevérek zaját hallotta. Ann állva maradt. Csönd volt, mint a sírboltban. A riporter nő úgy érezte, szívverését mérföldekre elhallani.

Végre Ann Baxter megemberelte magát, és felgyújtotta zseblámpáját. Egy csigalépcső fokait látta. A lépcső fel- és lefelé egyaránt vezetett.

Ann keze reszketett, mikor a lépcsőre hágott.

A riporternő lefelé indult.

Fokról fokra, mindig a belső oldalon haladt lefelé a kőlépcsőn. Öntudatlanul számlálta a lépcsőfokokat.

„Hat, hét, nyolc, kilenc, tíz, tizenegy . . .”

Nagy csattanással zárult be a torony kapuja.

Míntha korbáccsal vágta volna végig rajta, úgy vonaglott meg Ann Baxter.

Pontosan emlékezett, hogy nyitva hagyta az ajtót. A szél csapta be, vagy . . .

A hirtelen felhangzó örült kacaj szinte testi bántásként érte Annt. Vészjóslóan hallatszott ez a nevetés a toronyban, felerősödött, és visszhangként újra hallható volt.

Fent zaj a lépcsőn.

Lépések!

Páni félelem kerítette hatalmába Ann Baxtert.

Hátrafordult, felgyújtotta a lámpát . . .

— Áááá!!!

Ann kiáltása visszhangot vert a toronyban.

A kis lámpa sugara félelmetes alakot világított meg.

Ann Baxter csak a szörnyű arcot és felsőtestet látta, de ez elég volt ahhoz, hogy esztét veszítve rohanjon le a lépcsőn. Görcsösen szorította magához a kis lámpát.

Ann elbotolhatott volna a lépcsőn, kitörhette volna a nyakát, de erre most nem gondolt. Csak egy járt a fejében: menekülni! Ziháló lélegzete ellenére is hallotta a háta mögött a férfi lépteit. Ann-nek szerencséje volt. Épségben elérte a lépcső végét.

De most hová?

Sehol egy ajtó, egy járat, semmi.

És a félelmetes alak egyre közeledett.

Ann háttal egy hideg kőfalnak vetette magát. A félelemtől megborzonzott a teste. Keze-lába úgy reszketett, mint a nyárfalevél.

Tapp, tapp, tapp.

A lépések hangosabbak lettek, közelebb értek. Aztán megszűntek.

Ann nem merte a magasba emelni a lámpácskát.

Hirtelen újra az örült nevetés.

A kis zseblámpa kiesett Ann remegő ujjai közül. A földön világított tovább.

A nevetés hirtelen abbamaradt.

Ann Baxter hátrálni kezdett. Lépésről lépésre.

A hátába kell kerüljél a szörnyetegnek, mondta magában, és aztán fel a lépcsőn.

Ann Baxter továbbssurrant.

Egy árnyék homályosította el a lámpa fénysugarát. Aztán egy talp alatt recsegye porladt szét a lámpa.

Vaksötét!

És a sötétben egy örült kuncog.

Öntudatlanul tágra nyitotta szemét Ann. Egyszer csak úgy érezte, képtelen gondolkozni.

Forró lélegzetet érzett az arcán. A fenyegető árny utolérte.

És ismét hallotta a kuncogást, amint két kéz megfogta a nyakát. Ann Baxter érezte a hideg ujjakat. Kiméletlenül szorították. Már most nem kapott levegőt.

Hörögve rogyott össze Ann Baxter. Karja összevissza csapkodott. És a fojtogató még mindig eszelősen vihogott.

Fátyol borult Ann szemére. Az eszméletlenség fátyla.

És hirtelen enyhült a nyomás a nyakán. Ann ismét szabadon lélegzett. A dohos, elhasznált levegő tiszta ózonnak tűnt számára.

Egy hang néhány érthetetlen szót mondott.

Éles fény villant a szemébe.

Ann Baxter felpillantott.

Egy kezét látott zseblámpával, melynek erős fénye elvakította.

— Álljon fel! — parancsolt egy hang.

Ann gépiesen engedelmeskedett. Térde meg-megbicsaklott.

— Kövessen!

A férfi megfordult.

Ann lassan ment utána. Mellette ment az a férfi, aki az előbb kis hiján megfojtotta.

Az ismeretlen lámpájának fényében Ann nagyjából fel tudta mérni környezetüket.

Azt is látta, honnan jött a férfi. Egy sziklatömb félrecsúszott, szabadon hagyva egy titkos járatot.

Lehajolva mentek át hárman a titkos járaton.

Pár perc után egy laboratóriumba jutottak.

Ann aggódva nézett szét. Faasztalokon vastag viaszgyertyák égtek. Különös illatot árasztottak. De valamilyen szellőzőnyílásból friss levegő is jutott a félelmetes laboratóriumba.

A zseblámpás férfi megfordult.

Ann Baxter sovány arcot pillantott meg, amelyen pergamenként feszült a

bőr. A mély üregben ülő szemből vészjósító tűz világított. A férfi fekete köpenyt viselt, és csontos, halotthoz illő kezei idegesen rándultak meg időnként.

Ann Baxter megpróbált mosolyogni. — Köszönöm, hogy megszabadított ettől a szörnyetegtől — mondta krákovga. Még mindig fáj a torka, és neheze ére esett a beszéd.

A férfi lerakta a zseblámpát az egyik asztalra.

— Behatoltál a birodalmamba — szólalt meg váratlanul, síri hangon. — Én, Orgow professzor, a Bűbájos élet és halál ura vagyok. Te azonban ismét el fogod hagyni birodalmamat.

Ann fellélegzett. Ez egyszer még rendbe jöttek a dolgok. Az újságíró nem vette észre a fenyegető mellézköngét Orgow hangjában. Ann Baxter nem sejtette, hogy az elkövetkező percek milyen végzetesek lesznek számára . . .

A Bűbájos lassan közeledett az újságíróhoz. A lobogó gyertyafény riasztó maszkká rajzolta át arcát.

Ann önkéntelenül a falhoz hátrált.

— Meghalsz — suttogta Orgow fenyegetően.

A szó minden hangja izzó szablyaként hasított Ann agyába. Túl határozottan hangzott el. Ann szeme előtt forogni kezdett a világ. Az újságíró még egyszer összeszedte lelkierését.

— De hát . . . akkor miért mentett meg? — dadogta.

Orgow professzor kegyetlenül mosolygott: — Meg akarok valamit tudni tőled. Hogy hívnak, honnan jössz? Mit mesélnek rólam a faluban? Gyérünk, beszélj!

Ann szeme a fojtogatóra siklott, aki a sarokból bámult vissza rá.

— Én . . . én . . . — kezdte.

— Mesélj!

Orgow egészen közel lépett az újságíróhoz. Fekete szemében démoni fény izzott.

— Én . . . én Londonból jöttem . . . — nyöszörögte Ann. — Szabadságon vagyok. Itt, Middlesburyben. Érdekelt ez a kastély. Én . . .

— Mit mesélnek rólam a faluban?

— Semmit — mondta Ann elkínzottan.

— Hazudsz.

A boszorkánymester rámeredt az újságíróra. Pillantása szinte átdöfte. Különös láng csapott ki e szemékből.

Hipnotizál, suhant át Ann agyán.

Lesütötte a lány a szemét. Ujjai a fal nyers követ markolták. Érezte, amint letöredezték a körmei, és az ujjbegyek vérezni kezdtek.

Egy jéghideg, csontos kéz fogta át a nyakát. Ann önkéntelenül elfordította fejét.

Most nézett először egész közelről a professzor szemébe. A férfi keskeny, száraz ajka nem zárult össze egészen, és szája szélén nyál csorgott.

A jéghideg halotti kéz! Ann ereiben megdermedt a vér.

— Gyere velem — suttogta a professzor. — Gyere velem Lara birodalmába! Az ujjak elengedték Ann nyakát.

— Menj oda be!

A professzor egy alig embernyi széles nyílásra mutatott.

Ann úgy engedelmeskedett, mint akit kényszerítenek rá. Lassú léptekkel ment a nyíláshoz.

Mögötte Orgow érthetetlen szavakat mormolt maga elé.

Ann megtorpant. Ájulás környékezte.

— Tovább!

Ann szót fogadott.

Vonakodva állt meg a vaksötét helyiség előtt. Visszafordult.

Mögötte ott állt Orgow professzor, gyertyával a kezében. A lobogó láng elég fényt adott ahhoz, hogy a helyiség egy részében kiismerje magát.

Orgow csontos ujjával Ann hátába bökött.

Az újságíró tette néhány lépést.

Édeskés szag csapott orrába . . .

Ekkor lépett Orgow is a helyiségbe.

Ann rémülten felsikoltott. Pillantása átsuhant a három holttest felett, és megdermedt a nyitott kőkoporsónál.

Ann sikolya halk nyöszörgéssé változott. Egy gyors mozdulattal szeme elé kapta kezét.

Szorosan maga mellett érezte Orgow lélegzetét.

— Nézz oda! Nézz oda, a szarkofágra! — suttogta a professzor. — Ott fekszik Lara. Csak neki van ereje ahhoz, hogy életre keltse a holtakat. Ő hozta vissza Mary Winstont is. Ismered Mary Winstont?

Ann szipogva bólintott.

— Helyes. Nagyon helyes. Láttad is Maryt?

Ann megrázta a fejét. — Csak . . . csak hallottam róla. Azt mondják, hamuvá esett szét.

Orgow élesen felkacagott. — Nahát, ez remek! Senki se találja meg Maryt. És senki se fogja tudni, ki keltette életre.

Hirtelen vállon ragadta a boszorkánymester Annt. Hegyes körmei a nő húsába mélyedtek.

— Figyelj hát! Lara megerősödött. Még ma éjjel bebizonyítja hatalmát. Veled fogja kezdeni a dolgot.

Kezdeni. Kezdeni a dolgot. Kalapácsütésként hatoltak e szavak Ann tudatába.

Aztán felfogta őket. Lara nála nem kezdhet semmit. Hisz ő nem halott, nem igaz? Mit is mondott Orgow?

— Nem akarok meghalni! — üvöltött Ann minden maradék erejével. — Nem akarok!

Mindkét öklével a Búbajos arcába sújtott.

Orgowot hátralökte az ütés erejé.

Ezt azonban Ann már nem látta.

Úzött vadként rohant keresztül a szűk átjárón, beszaladt a laboratóriumba, hallotta maga mögött Orgow kiáltását — és földbe gyökerezett a lába.

A fojtogató!

Ölésre vágyva közeledett Annhez, és elzárta előtte a menekülést ígérő, lépcsőhöz vezető utat.

Az asszony pánikba esett.

Ann maga körül tapogatódzott, keresve valamit, amit hozzávághat támadójához, hogy védje magát...

Ekkor vetette rá magát a férfi.

Ann Baxter úgy esett a kőpadlóra, mint egy darab fa. Fájdalmasan beütötte a tarkóját.

Akart valamit mondani, de hangszálai mintha megbénultak volna. Két lapátenyér fogta körül nyakát, fejét kissé felemelve. Ann még egyszer a férfi szemébe nézhetett, megláthatta egy gyilkos tekintetét, és tudta, hogy nincs menekvés számára.

Eszelős fájdalmat érzett nyakcsigolyájában, aztán ráborult a halál sötétje.

Lassan egyenesedett fel a férfi. Fénytelen szeme rámeredt arra az Ann Baxterre, akinek épp az imént törte ki a nyakát...

John Sinclair délután ismét elment a vendéglőbe. Most elég sokan voltak, és tetszett a felügyelőnek. Odaült néhány falubeli mellé az asztalhoz, rendelt egy kör whiskyt, és megpróbált szóba elegyedni a férfiakkal.

Csakhogy az emberek tartózkodóak voltak. Bezárult ajkuk, mihelyt John az utóbbi idők eseményeire terelte a szót.

Egyikük annyit mondott: — Olyan dolgok ezek, uram, amiről az ember nem tud magyarázatot adni. A sötét hatalmak jártak közöttünk.

— Na igen, hát akkor nincs mit tenni — mosolygott John, és felállt. — Akkor is köszönök mindent.

A férfiak hallgatagon bólintottak.

A nagy ivópult mögött borús arccal ügyködött Paddy, a fogadós. Nyilvánvaló volt, hogy nem kedveli Johnt, és még kevésbé a kérdezősködéseit.

— A szobájában van még Baxter kisasszony? — tudakolta John barátságosan.

Paddy annál morcosabban rázta a fejét. — Nem tudom.

— De Paddy, ne legyen már olyan haragos! Tudom, nem kedvel. Rendben van. De ha felel erre a kérdésre, már meg is szabadult tőlem.

Paddy egy pillanatig töprengett. Aztán elszánta magát a válaszra.

— Elment.

John összereződött. Ez csöppet sem tetszett neki. Nem gondolta volna, hogy Ann Baxter ilyen hamar eltűnik. Az ördögbe, a lány nagy veszélyben van.

— Nem mondta magának, hova készül?

— Nem.

Az utóbbi kérdés felesleges volt, hiszen John ismerte Ann célját. Csak meg akart bizonyosodni róla, nem hajtott-e Ann valamerre máshová.

John Sinclair köszönetet mondott a vendéglősnek a felvilágosításért, és szobájába rohant.

Ott átöltözött. Magas nyakú pulóverbe bújt, lábára vastag nyersgumi talpú cipőt húzott, rövid fekete mellényébe néhány dolgot dugott, és végül tokjába helyezte pisztolyát, egy Berettát.

Aztán ismét lerohant.

A kocsija még mindig a fogadó előtt parkolt. Becsúszott a kormány mögé, és gázt adott.

Előérzete azt súgta, hogy minden másodperc fontos...

Köhécselve állt a boszorkánymester talpra. Átbukott a kőkoporsón, és igencsak megütötte a könyökét.

Orgow egy pillantást vetett Larára. Az semmit se vett észre a küzdelemből. Továbbra is mély hipnózisban szunnyadt.

Támolyogva lépett a félelmetes professzor laboratóriumába. Ördögi vigyor játszott arcán, mikor a halott Annre pillantott. Segédje a falnak támaszkodott, és üres szemmel bámult maga elé. Lapátmancsa idegesen rángatódzott.

— Jól csináltad — mondta a professzor. —
Emeld fel és tedd az asztalra!

A gyilkos szót fogadott.

— Menj fel — folytatta a professzor. —
Szólj a barátodnak, vigyázzatok, hogy senki se zavarjon!

A férfi robotemberként követte a parancsot.

Orgow utána nézett. Két segítője abszolút engedelmes volt. Még Romániából hozta őket magával, akárcsak Larát. Hazájában nem akarták őt tudomásul venni, senki sem érdeklődött kutatásai iránt. Skóciában is kitalálták. Most azonban szörnyű bosszút áll. Orgow professzor, a Búbajos most megmutatja nekik. A borzalom lép be majd az országba . . .

Orgow professzor odalépett az egyik asztalhoz, és fogott egy serleget, sűrű vörös folyadékkal telve. Még egyszer felkeverte és ismét félrerakta.

Aztán merev léptekkel az oldalsó helyiségbe ment. Remegett kezében a gyertya, mikor Lara fölé hajolt.

Érthetetlen szavakat suttogott fojtott hangon, míg Lara meg nem mozdult.

Szeme kerekre nyílt, egybekapcsolódott a professzor hipnotikus pillantásával, és a nő lassan feltápáskodott.

Óvatosan bújt elő kőkoporsójából.

— Gyere! — suttogta Orgow. — Kövessél!

A hipnotizált médium követte a laboratóriumba.

Orgow gyorsan odament az asztalhoz a vörös folyadékért.

Odanyújtotta Larának, aki a halott Ann mellett állt.

— Igyál! — Orgow nehezen lélegzett. — Idd ki mind!

És Lara, a vértelen arcú, hosszú, fekete hajú médium ivott. Nehezen ment le torkán a sűrű folyadék. Néhány csepp lecsordult a szája szélén. Egész olyan volt, mint a vér.

Aztán kiürült a pohár. Lara egyszerűen a padlóra ejtette, ahol csörömpölve tört össze.

A médium megváltozott. Kivirult ismét. Mintha az erő hullámai áradtak volna szét testének ereiben. Apró fényecskék táncoltak szemében.

Orgow professzor felsóhajtott. Igen, megcsinálta. Ezúttal Larának elég ereje lesz ahhoz, hogy halottak százait támassza fel, ne csupán egyet. És még ma éjjel. Ez lesz az élő holttestek éjszakája . . .

— Ébreszd fel! — suttogta Orgow rekedten.

Lara a halott Ann felé fordult. Meghatározhatatlan hangok törtek elő, torkából. Kezével körkörös mozdulatokat írt le a holttest felett. Lara hangja hangosabb, szaggatottabb lett.

Orgow szeme a médium ajkain függött. És lásd — Ann megmoccant! Arca megrándult, ujjai mozdultak, és Lara még mindig bűvölte szavaival.

Orgow professzor kissé a háttérbe húzódott. Lenyűgözte a látvány. Először elviselhetetlenül sok volt számára mindez, de most . . . Ann Baxter felállt. Akár egy marionettfigura. Furcsán kicsavarodott nyakkal.

Lara visszatántorodott. Hangja rekedtté vált, majd elnémult. Orgow professzor leküzdötte dermedtségét. Odalépett a halott lányhoz.

— Menj ki — mondta halkán.

És Ann Baxter elindult.

Álomkórosok biztonságával találta meg a lépcsőhöz vezető utat. Rálépett a fokokra, egymás után, mereven, esetlenül. Két karja oldalt himbálózott.

— Tovább — suttogta Orgow.

Ann engedelmeskedett. Akár egy felhúzott bábu.

Lara, a médium ott maradt, akárcsak Orgow. Most egyedül hagyhatták Annt . . .

Ann csakhamar elérte a lépcső felső végét. A csarnokban Orgow segédei várták. Gyertyát gyújtottak, látták a halott Annt, de arcizmul se rándult. Automatikusan nyitották ki a nehéz ajtót.

A halott lány kint találta magát a nagy udvaron.

Az éjszakai szél átfütyült a kastélyon. A bozót zizegett. Sápadt hold vetett fényt a kísérteties jelenetre.

Ann Baxter továbbhaladt a sötétben. Megmagyarázhatatlan erő hajtotta. Előtte felvillant egy zseblámpa.

Fény! A fény életet jelent. Az életet pedig ki kell oltani.

Ann balra lendült. Arra látta a fénysugarat. Egy árnyék magasodott fel előtte. A lámpa fénye befogta Ann alakját.

— Helló, Ann — suttogta egy hang.

John Sinclair hangja volt.

Ann nem hederített rá. Feltartóztathatatlanul közeledett a felügyelőhöz.

— Ann, mi történt? — kérdezte John csodálkozva. Minden óvatosságról elfelejtkezett. Még egy pár lépés, és Ann eléri.

Valami nincs rendben, vélte John.

Ann egészen szorosan előtte állt.

John töprengett. Valami megfoghatatlan érzés indult el benne. A lámpa éles fényt vetett az újságíró alakjára.

És mint egy ostorcsapás, úgy vágott végig Johnon a felismerés; már tudta, mi zavarja. A dolog felfoghatatlan volt és iszonyatos.

Ann Baxter nem lélegzett!

Johnnak nem volt ideje, hogy átgondolja e jelenség okait. Két jeges kéz fonódott torka köré. A kezek természetellenes erővel és kíméletlenül szorították.

John Sinclair a földre ejtette a zseblámpát. A pillanat töredéke alatt megértette a szörnyű igazságot. Egy halottal kell megküzdenie az életéért.

John Sinclair meglendítette ökleit, kitapogatta a halott lány ujjait, és megpróbálta őket hátrahajlítani.

Nem sikerült!

John Sinclair tüdejében fogytán volt a levegő. Összecsuklott. Ann, aki bojtorjanként tapadt rá, vele zuhant. Mellette esett a földre, s ezáltal szorítása kissé meglazult.

Utolsó erejével szakította ki John torkát a fojtogató kezek közül. Lihegve állt talpra. Ann még a földön feküdt. Ő is igyekezett azonban feltápáskodni.

John lehajolt a zseblámpájáért. Akkor vette észre a két férfit, amint szinte hangtalanul közeledtek feléje.

Ann Baxter mindebből semmit sem vett észre. Időközben felállt, és folytatta útját az ösvényen.

Embert keresett. Embert akart ölni . . .

Hát minden jót — mondta Jim Burns felváltott kollégájának, majd táskáját a sarokba helyezte, és odaült a kis asztalhoz.

Jim Burns váltóőr volt. A kis ház a sok kapcsolóval és táblával a Carlisle—Aberdeen vonalon állott, a 36-os kilométerkőnél.

Jim elvégezte a szükséges adminisztrációt, összehasonlította az órákat, és rágyújtott egy cigarettára.

Kényelmesen dőlt hátra. Az éjszakai műszak nem is volt olyan rossz. Kevesebb vonat futott át, és az ember akár krimi is olvasható.

Csörgött a telefon. A másik pályaudvar embere vonatot jelzett. Jim felírta az időpontot, letette a kagylót, és átállított egy karta. Valahol egy vonalon elmozdult egy váltó.

A vonat négy percet késett. Jim kihajolt az ablakon, és intett a mozdonyvezetőnek.

Aztán ismét csend lett. A következő szerelvényig Jimnek sok ideje maradt. Ez volt az Aberdeenből Carlisle-ba menő gyors. Egy váltót ekkor is át kellett állítania Jim Burnsnek.

Most engedélyezett magának egy szendvicset. Teát ivott hozzá termoszból. Milly, a felesége jó teát főzött.

Jim Burns alapvetően elégedett volt mind magával, mind a világgal. Az ajtón kopogtak. Ez a hang felriasztotta gondolataiból. Felállt. Akar tőle valaki valamit?

Ismét kopogtak.

A vasajton zúduló ütések zaja betöltötte a kis helyiséget.

— Biztos megint valami csavargó — morogta Jim. — Na várj csak, fiú, mindjárt megmutatom neked, hol lakik az Isten!

Jim Burns határozott mozdulattal rántotta fel az ajtót. Már az ajkán volt egy zord üdvözlés, de visszahőkölt.

Egy lány állott előtte. Szőke volt, sportos ruházatú. Úgy tűnt Jimnek, elévedt kiránduló. A lány nem szólt egy szót sem.

Talán nagyon félénk, gondolta Jim. Tehát ő kezdeményezett. — Nyugodtan bejöhet, kisasszony. Tessék.

Jim Burns pontosan tudta, hogy a szabályzat előírásaival ellentétesen cselekszik. De ahol nincs panaszos, ott nem lesz bíró sem.

A lány belépett, esetlen, merev mozgással. Megállt a helyiség közepén. Feszesen, mint egy szobor.

Jim Burns becsukta az ajtót. Odament a kis asztalhoz, és elpakolta szendvicseit. Azt kérdezte: — Mondja, kisasszony, nem néma véletlenül? El tudom képzelni, hogy . . .

Tovább nem jutott.

Hirtelen két jeges kéz fonódott nyakára, és kíméletlenül megszorította.

Jim érezte, ahogy a hegyes körmök a húsába tépnek, észlelte, hogy fogy ki tüdejéből a levegő, aztán összerogyott.

A kezek kegyetlenül zárultak összebb. Jim Burns próbálta elkapni a nőt, és kiszabadítani nyakát a szorításból . . .

Nem sikerült.

Jim Burns szemei kidagadtak üregükből. Nyelve kilógott a szájából. A vonat, ez volt utolsó gondolata. Szerencsétlenség fog bekövetkezni! Aztán végképp bezuhant a halál sötét szakadékába.

Vagy két perccel később engedte el Ann Baxter áldozatát. Marionettbábként ment az ajtóhoz. Nemsokára elnyelte alakját az éjszaka sötéteje.

A halott nő új áldozat után kutatott . . .

John Sinclair már nem törődhetett Ann Baxterrel.

Gyilkos erejű ütést érzett gyomorszájában. Fájdalmasan esett neki az udvari falnak. Rögtön ellendítette azonban magát, és belefejtelt támadója szívgödörébe.

Tompa zajjal csapott egymásnak a két férfi.

John Sinclair is megszédült, csillagokat látva maga előtt. Ellenfele sem

járt jobban. A földön feküdt, és levegő után kapkodott. John rárohant. A sarokba akarta szorítani. Ki akarta kérdezni a professzorról, és főként Ann Baxterről.

BASTEI
BUDAPEST
JOHN SINCLAIR

John Sinclair előrehajolt, s ekkor érte a gőzkalapács-erejű ütés a nyakszirtjén. Felnyögött, és eszméletét veszve rázuhant megvert ellenfelére.

A mikor John magához tért, ellenfelének arcát látta maga előtt. A felügyelő körülnézett, és a kastély csarnokában találta magát. A színteret néhány égő gyertya világította meg.

Tarkójában sajgó fájdalmat érzett. Hirtelen belevillant egy emlékkép. Elfeledkeztem a másik férfiről, én, marha, szidta saját magát. Szerencséjére nem kötözték meg. Óvatosan megmozdult. Őrzője azonban a mellkasára lépett. John hörgött, úgy érezte, beszakadnak a bordái. Ettől kezdve nem moccan, nem akarván provokálni a fickót.

De hol a másik? És mindenekelőtt, hol a professzor?

John Sinclair lépteket hallott. Aztán egy másik férfit látott feltűnni a csarnok háttérében. Pontosan olyan volt, mint társa. A talp fölemelkedett John melléről. A két férfi néhány szót váltott egymással. Mindenesetre olyan halkán, hogy John nem értett belőle semmit.

Érezte, hogy lassan visszatér az ereje. Félkönyékre támaszkodva kicsit felemelkedett.

A szeme sarkából látta, hogy az egyik férfi kést húz elő.

Tehát meg akarják ölni.

John Sinclairt elkapta a jeges rémület.

A késes férfi közeledett.

Abban a pillanatban John oldalt gurult, mindkét lábát előrelökte, és sípcsonton rúgta a fickót.

Az felüvöltött, meglepődve a támadástól.

John egy pillanat alatt talpon volt. Tudta, hogy minden másodperc számít.

Horogütése a késelő állcsúcán csattant. A férfi keresztülrepült a csarnokon, és egy asztalba ütközött.

Ám ott volt már a másik. Egy kovácsoltvas gyertyatartót lengetett, szemmel láthatólag John fejére célozva.

John, a gyakorlott karatés és dzsúdóharcos kitért egy oldalazó lépéssel.

A gyertyatartó hajszállal suhant el mellette. A verekedő nem tudta meg-

fékezni lendületét, és előreesett. John kézélütése a hátát találta. A férfi felhördült, és mint egy teli zsák esett a hideg kőpadlóra.

A második számú ellenfél időközben magához tért. Karmozdulatát azonban John észrevette a szeme sarkából.

Csukafejessel gurult át a felügyelő a csarnokon.

A kés ezüstvillámként suhant el felette, és a falon csörrent. John Sinclair máris a késdobálónál termett. Mielőtt a férfi ráeszmélt volna, mi történik vele, John két ütése kiszorította a levegőt tüdejéből.

Zihálva, fedezék nélkül állt a késelő.

John mintaszerű karateütést mutatott be. Ez ellen a késes férfi nem tudott védekezni. Csöndben elszenderült.

John ellátta a másik verekedőt is. Ezután megkötözte őket az ablak vastag függönyének zsinórjával.

Letörölte homlokáról a verítéket. Két férfit tehát elintézett. Ez jó. Azonban egy lépéssel sem került közelebb voltaképpeni céljához. Hol van Orgow professzor? Hova tűnt a halott Ann Baxter? John már nem kételkedett abban, hogy Ann halott. De ki tette Annt élő halottá, és főként hogyan?

John Sinclair keresztüllépdelt a csarnokon. Felfedezte a lefelé vivő lépcsőt.

John előhúzta revolverét, és rálépett az első fokokra. Minél lejjebb jutott, annál rosszabb lett a levegő.

Johnnak az volt az érzése, hogy a halottak birodalmában jár. Csend volt. Természetellenes csend. Johnnak úgy tűnt, ő az egyetlen emberi lény a kastélyban. Mi vár reá a lépcső alján?

John Sinclair voltaképp csalódott, mikor meglátta a laboratóriumot. Erre szinté már számított is. Mindent alaposan szemügyre vett. Felfedezte az oldalhelyiséghez vezető keskeny járatot.

Mivel itt gyertyák égtek, zseblámpája pedig fenn maradt az udvaron, John fogott egy égő gyertyát, és keresztülfurakodott a keskeny járaton az oldalhelyiségbe.

Mintha láthatatlan fal emelkedett volna előtte, úgy torpant meg. Tekintete rámeredt a szarkofágra és a sarokban fekvő három holttestre.

A gyomra lázadozni kezdett. Elfordult, és visszament a laboratóriumba.

Mi játszódott le ebben a kis helyiségben? Kinek szánták a szarkofágot? John töprengett. Három holttest a sarokban, vegyük még a Mary Winstonét, az négy. Mit írtak az újságok? Eltűnt négy holttest. John bizonyos volt benne, hogy háromra épp most lelt rá.

De hol van Orgow professzor? És mit tervez ez a démonikus lény? John hirtelen megsejtette, hogy még korántsem értek véget a borzalmak ezen az éjszakán . . .

Míg John Sinclair a két férfival viaskodott a kastély udvarán, a Bűbájos megtette az előkészületeket.

Megitatta Larát a rendelkezésre álló folyadék maradékával.

Aztán a titkos járaton a médiummal együtt belopakodott a kastély tornyába.

Gyorsan felszaladtak a lépcsőn. Orgowot félelmetes energia fűtötte. Pontosan tudta, közel a döntő pillanat. Még ezen az éjszakán le fog sújtani.

Remegő kézzel nyitotta ki Orgow a torony ajtaját. Óvatosan kémlelt széjjel. Az udvar üres volt.

Ördögi mosoly játszott Orgow ajkának szélén, mikor intett Larának, hogy kövesse.

Árnyként suhantak át az udvaron. A fal mögött jobbra fordultak. Ott rejtette el Orgow a régi teherkocsit. Jól álcázva rejtőzött a bokrok között.

Orgow és Lara bebújt a sofőrfülkébe. A motor rögtön beugrott. A professzor lezötyögött a kastélyhoz vezető úton. Célpontja a middlesburyi temető volt...

Az Aberdeen és Carlisle közötti gyorsvonal száguldott az éjszakában. Figyelemtől feszülő arccal állt a mozdonyvezető műszereivel szemben. Álmában is kiismerte magát ezen az úton, de a síneken száguldani mindig kalandos vállalkozás.

A kalautzól tudta, hogy félig üres volt a vonat. Ki is utazik szívesen éjszaka?

A mozdony fényszórói keresztülhasították a sötétséget. A dombok, erdők, falucskák árnyképekként suhantak el mellettük.

A mozdonyvezető minden falucskát ismert. A legközelebbi lesz Middlesbury. Utána jön még két falu, ahol a vonat meg sem áll, és a következő Carlisle. Menetrend szerint három óra tizenötkor.

A mozdonyvezető cigarettára gyújtott. Tulajdonképpen tilos volt munka közben dohányozni, de ki törődött ezzel? Pláne éjszaka.

A szőke nőt a vonatvezető csak véletlenül pillantotta meg. Mereven állt a sín mellett, mint Lót sóbálvánnyá lett felesége.

Biztosan történt valami, gondolta a férfi a mozdonyon, aztán a vonat tovább száguldott.

Nemsokára felbukkant Jim Burns váltókezelő házacskája. A mozdonyvezető csodálkozott, hogy Jim nem integet, de a vonat máris rossz sínre futott.

A mozdonyvezető másodpercek múlva vette észre. A telefonhoz nyúlt, fékezett ugyanakkor, és Carlisle-lal próbált kapcsolatot teremteni.

Későn.

Elképzelhetetlen erővel vágódott a gyors néhány félreállított tehervagonba.

A fémek csikorogtak, vagonok csúsztak gyufásdobozként egymásra, kitért ablakok csörömpöltek, és halálsikoly hangzott mindenfelől.

Aztán csend lett. Csak a sebesültek halk jajszavát lehetett hallani. Egy órával később a környező falvak minden rendőre, tűzoltója és mentőautója ott volt. Gyülekeztek az önkéntes segítők is.

Maguk a falvak védtelenek maradtak . . .

A telefon éles csengetése szakította félbe Jones őrmester álmát. Többekévesbé érthetően morogta nevét a kagylóba.

„Általános riadó! Vonatszerencsétlenség a . . .” — következett a pontos helyszín megnevezése. „A tűzoltókat már riasztottuk!” — jelentette egy hardaró hang. Jones őrmester visszaejtette a hallgatót, és kiugrott az ágyból. Felesége szintén felébredt, és kérdőn nézett rá. Jones, míg felöltözött, változta neki a helyzetet.

A garázs felé szaladva gombolta be egyenruhája zubbonyát. Az önkéntes tűzoltók szirénája a fülét hasogatta.

Jones őrmester a Morrisába ugrott, és elporzott. Kihajtott a faluból, tett egy kis kanyart, és a nagyobb járművek számára használhatatlan dűlőúton a lehető leggyorsabban közelítette meg a szerencsétlenség színhelyét.

Az autó fényszórója előtt elsuhantak a bokrok és a fák. Jones a szélvédő üvegére meredt. Tudta, hogy nem vezet most biztonságosan, de minden másodperc számított.

Csak az utolsó pillanatban vette észre az út mellett álló alakot. Teljes súlyával lépett a fékre. A Morris megfarolt, de az úton maradt. Az alak lassan a kocs mellé lépett.

Jones áthajolt az ülésen, és kinyitotta az ajtót.

— Mit keres itt ebben a időben, Miss Baxter? — kérdezte csodálkozva. — Jöjjön, szálljon be! Sietős az utam. Vonatszerencsétlenség történt. Biztos szükség lehet magára is a mentésnél.

Míg beszélt, Jones ismét elindította az imént leállított motort. Esetlen mozdulatokkal huppant Ann Baxter a sofőr melletti ülésre. Bal kézzel csapta be az ajtót.

Jones őrmester gázt adott.

— El se tudom képzelni, hogy történhetett ez a szerencsétlenség — mondta. — Maga mit gondol, kisasszony?

Az újságíró nem felelt.

Jones összevonta a szemöldökét. Miért hallgat ez a lány?

— Miss Baxter, én . . .

Két kéz szorította ki torkából a szavakat, és karomként mélyedtek az ujjak nyakába. Elhaló hörgés szakadt ki Jonesból.

Öntudatlanul engedte el a kormányt, és ugyanakkor tévedésből a gázpedálra lépett.

A motor felbődült. Az autó kenguruként ugrált előre, lement az útról, egy bozótosba futott, és végül frontálisan nekiütközött egy fának.

A férlájt Jones őrmester teste előrebukott. Fájdalmasan ütközött mellkasa a kormánykerékhez. A szélvédő apró darabkákra tört, az üvegszilánkok Jones nyakába záporoztak.

Az ütközés erejétől meglazult a fojtogató szorítás is. Ann Baxter lecsúszott, és az ülés mellett feküdt.

Lángocskák csaptak ki a motorházból.

Felzaklatva nézett Jones oldalt.

Pillantása egy arcra tapadt, amelyen nem volt semmi emberi.

Ann Baxter csinos arcocskája maszkká lett. Az újságíró megpróbált felállni, karmos kezét előrenyújtotta . . .

Jones őrmester semmit sem értett. Cselekvése merőben ösztönös volt. Kétségbeesett ütést mért az eltorzult arcba. Ugyanakkor lenyomta a maga felőli ajtó kilincsét.

Beszorult!

Ki innen! — csak ez dobolt az agyában.

Az újságíró ismét támadni próbált. Ugyanebben a pillanatban vette észre Jones a lángokat is. Összeszedte minden erejét, és nekiyettette magát az ajtónak. Szerencséjére engedett, és Jones a hátára esett. Nadrágszára felhúzódott, és éles fájdalmat érzett a jobb sípcsontján.

Az asszony körmei éppen elérték még.

Jones őrmester arrébb gurult, és egy bokorban kötött ki. Éles tüskék hasogatták fel bőrét.

Kocsija lángokban állt.

A nő! Meg kell menteni a nőt!

Ez a gondolat hajtotta a rendőrtisztviselőt.

Támolyogva állt talpra.

Nem, itt már nem volt mit tenni. Tűzkoszorú övezte a Morríst. Csak idő kérdése volt, mikor robban fel a kocsi.

Akkor látta meg Ann Baxtert. Keresztben feküdt az első ülésen. Jones őrmester a lángokon át felismerte eltorzult arcát, elnyíló száját.

Az újságíró megpróbálta felemelni egyik karját. Jones látta, hogy ölelik át a lángok Ann Baxtert, hogyan kuporodik össze, és olvad szét a test a hőtől.

Halk, panaszos hang hallatszott az autóból.

Jonesnak földbe gyökerezett a lába. Ez a hang a velejéig hatolt.

E pillanatban robbant a kocs.

A légnyomás magával ragadta Jones őrmestert, megpörgette, és a rendőr homloka valami kemény tárgyhoz csapódott. Elsötétült előtte a világ.

A Búbajos és Lara rohant az éjszakában. Az autót leállították a kis temető előtt, és ott álltak a rozsdásodó vaskapunál. Reszkető kézzel húzta elő Orgow a kulcsot. Idegesen nyitotta ki a kaput.

Orgow kézen fogva húzta Larát maga után. Elszaladtak a hullaház előtt, befordultak a sétányra, és nemsokára ott álltak a síroknál. Orgow szabadjára engedte Larát.

Szeme csillogott, mikor látta, hogy tapogatja a lány a sírokat. A hold kísérteties fényt vetett a temetőre, amelyben az elől levő sírok világosan látszottak.

A Búbajos úgy állt, mint egy szobor.

Bagoly kiáltott panaszosan az éjben. Feltámadt a szél. Sóhajtozva járt az égerbokrok és szomorúfüzek közt, és maga előtt sodorta az őszi lombokat.

Orgow professzor ajkai mozogtak. Nem jött azonban hang a szájából. Igen, ez volt az az óra, amelyre egész életén át várakozott.

Orgow Lara felé fordult. A lány olyan volt, mint egy Drakula-film rémalakja. Hosszú, fekete haja lobogott az éjszakai szélben, fehér ruhája világos foltként csillogott a sötétség háttéré előtt.

Lara tele volt erővel és energiával. Most meg tudta oldani feladatát.

— Beszélj! — parancsolt rá a boszorkánymester. — Hívd életre a halottakat! Elég erőd van, Lara.

A médium felemelte fejét, teljesen mestere szavára összpontosított, és aztán csillogó tekintetét végigjáratta a sírokon.

Néhány lépést tett oldalra. Mélyet lélegzett. Aztán beszélni kezdett. Lassan, ismeretlen nyelven.

Lara előrenyújtotta kezét. A szél meglibben-
tette ruháját.

Orgow professzornak elállt a lélegzete.

Mozdulatlan szemgolyóval meredt a sirra.

Arra várt, hogy a halott kikeljen a nyirkos, enyészetszagú földből...

John Sinclair visszaroht a kastély csarnokába. Két ellenfele még mindig jól összekötözve feküdt a földön.

John galléron ragadta az egyiket, felemelte, és az egyik székre lökte. — Hallgass csak ide, barátocskám! — sziszegte. — Volna pár kérdésem hozzád.

A markos fickó csak a szemét meresztette.

John csak most látta, hogy a férfi hipnózis hatása alatt áll. Átkozott helyzet! Hisz nem ismerte azt a bűvös szót, amellyel meg tudta volna ezt szüntetni.

A másik gazemberrel ugyanez volt az ábra.

John Sinclair cigarettára gyújtott. Hol bujkálhat ez az Orgow? Talán Middlesburyben? Johnnak feltétlenül meg kellett próbálkozni ezzel a lehetőséggel.

John Sinclair elhagyta a sötét kastélyt, és a kis mellékúton parkoló Bentley-jéhez szaladt.

A helységbe vezető hegyi úton lefelé egy tűzoltóautó forgó jelzőfényét látta. A kocsit nyugati irányban hagyta el Middlesburyt.

Mi történt? Összefügg-e a félelmetes professzorral?

John Sinclair úgy határozott, hogy követi a kocsit. A forgó fényjelzés mutatta az utat. Hangosan sírt a sziréna az éjben. Az országúton más mentőkocsik is száguldoztak, az egyik le is hagyta Sinclairet. Ennek ellenére az első közt ért a szerencsétlenség színhelyére.

A katasztrófa méreteit még nem lehetett megállapítani. Mindenesetre a borzadály képe rajzolódott ki a rendőrautók fényszórói előtt. A súlyos vagonok úgy torlódtak egymásra, mint a játékvonat kocsijai. Az összetört ablakokon vagy a felszakadt ajtókon kirepült emberek szerteszét feküdtek, némán vagy halkán nyöszörögve. A vonatból is sebesültek nyögései hallatszottak.

Mind több segítő kéz bukkant fel.

John Sinclair se tévovázott sokáig. Egy tönkrement ajtón keresztül bejutott egy félig fejre állt kocsiba. A csomagtartóba kapaszkodva vergődött keresztül a fülkén.

Nyögés ütötte meg a fülét.

Az egyik ülésen asszony feküdt kisgyerekekkel. A nőnek vérzett a feje, és a karja is súlyosan megsérült. A gyerekek látszólag semmi baja se történt.

— Kérem, segítsen — nyöszörgött az asszony.

— Hát persze — mosolygott John megnyugtatóan.

A nyitott ablakon át intett egy mentőnek. Átadta neki a gyereket. A szakaszba újabb férfiak másztak be. Képzett elsősegélynyújtók voltak, és gondjaikba vették az asszonyt.

John Sinclair kibújt a kocsiból. Időközben annyi segítő érkezett, hogy tördelhetett a maga dolgával is.

Ekkor fedezte fel Jones őrmestert. A rendőrtisztviselő kábultan támolygott a szerencsétlenség színhelye felé.

John odarohant hozzá.

— Úristen, Jones! Mi történt?

Az őrmester izzó pillantást vetett rá. Tüdeje zihált.

— Sinclair, nem értem. De láttam őt.

— Kicsodát?

— Az újságírónőt. Ann Baxtert. Meg akart fojtani.

— Meséljen, Jones! — parancsolt rá Sinclair.

Nehézkesen formált szavakban jelentette az őrmester élményeit.

— Nem hisz nekem, igaz? — kérdezte végül.

— De hiszek magának, Jones — mondta komoly hangon John. — Ann Baxter, a fojtogató nő már halott volt, mielőtt benn égett volna a kocsiban.

— Nem! — Jones őrmester önkéntelenül hátralépett, és a torkához kapott. — Vagy akkor az is igaz, amit Ronald Winston mesélt. A halott lányáról. Idáig nem hittem neki igazán.

— Igen, igaz — felelte John Sinclair.

Jones kezeibe temette arcát. — Sehogy sem fér a fejembe. Uramisten . . . John Sinclair megfogta felsőkarját. — Most nincs időnk azon töprengeni, hogy esnek meg ilyen dolgok. Tennünk kell valamit.

— És mit, Mr. Sinclair? — Jones gyámoltalanul vonta meg a vállát. Olyan helyzetben volt, mint még soha életében. Mindez meghaladta erejét.

— Hallgasson ide! — mondta John Sinclair nyomatékosan. — Meg kell találnunk ezt az Orgow professzort. Itt, a baleset helyén most nincs ránk sürgősen szükség. Elég elsősegélynyújtó van. Jones, maga jobban ismeri a környéket, mint én. Merre mehetett a professzor?

— Azt gondolja, . . . hogy ő . . . Middlesburyben . . . ?

— Meglehet — mondta John Sinclair. — De ha ott, akkor merre? Van-e Orgownak ismerősei a helységben?

— Nem. Korábban találkozgatott az öreg Smittyvel. Ő azonban három hónapja halott.

— Pillanat! Támadt egy gondolatom. Halott, mondja. Orgow minden jel szerint vonzódik a holttestekhez. Jones, a temetőben kell keresnünk. Jöjjön! — és már lendült is előre Sinclair az utolsó szavaknál.

A két férfi a Bentley-hez futott. Talán még nem késtünk el, gondolta Sinclair. Talán ...

Lara hangosabban és zaklatottabban kezdett beszélni. Messze előrenyújtott kezei mintha lázrohamban görcsöltek volna. Ajkai mind gyorsabb ritmus szerint mozogtak.

A boszorkánymester megbabonázva bámult a sírra. Mikor bukkan már fel a halott a mélyből?

Orgow fülében dübögött a vér. A temető sírkeresztjei forogni kezdtek szeme előtt, s egymásba folyó árnyakká, foszlányokká váltak.

Élesen harsant most Lara hangja. Mikor fogják a holtak meghallani? Most! A sír nedves földje mozdulni látszott.

A boszorkánymesternek a földre gyökerezett a lába. Szája hangtalan kiáltásra nyílt.

Hirtelen minden elmúlt. Csöndesen állt előtte a sír. Mindez csak látomás lett volna?

És Lara tovább beszélt.

A föld ismét megmozdult, ezúttal erősebben. Göröngyök hullottak jobbra-balra. A sír egész felső földrétege hullámszerűen kezdett. Két üres virágváza felborult. Poshadt víz folyt belőlük. Már félrebillent a nehéz fakereszt. A megboldogult maga törekedett kifelé a sírből.

Orgow reszketett. Szeme a sírdombra tapadt.

A professzor hirtelen felkiáltott. Önkéntelenül hátrább lépett egy párat.

Lassan, mintha zsinagén húznák, kaparta egy csontos, halott kéz a sírdomb felületét. Ugyanakkor heves széllelkés söpört át az úton, és megzörgette a bokrokat.

Egyre inkább előtüremkedett a halott a mélyből. Már kint volt a karja, a válla, a nyaka, az arca ...

A borzalom éjszakája volt ez.

A halott még nem porladt el. Orcájának darabjai még a csontra tapadtak. Halotti ingének szétfoszlott darabjai foltokként tapadtak részben már húsát veszített testére.

Most a halott elhagyta sírját. Megállt. Lara hangját figyelte.

— A faluba kell mennie — suttogta Orgow izgatottan.

Lassan lendült mozgásba a holttest. Apró léptekkel, karját maga mellett lengetve indult a főútvonal irányába.

Orgow fellélegzett. Sikerült hát.

A temetőre pillantott. És a boszorkánymester úgy rázkódott meg, mint akít villányáram ráz.

Nemcsak ez a halott kelt ki sírjából. Mindenütt megnyíltak a sírok, s a halottak kiszálltak koporsójukból.

A sápadt holdfény megvilágította a félelmes alakokat, amelyek egy láthatatlan akaratra engedelmeskedve visszatértek az élők birodalmába.

A porladozó alakok némán vonultak végig a temetőn.

Ez volt az élő holttestek éjszakája . . .

John úgy hajtott a Bentley-vel, ahogy csak a motor bírta. Mellette kuporgott a holt-sápadt Jones őrmester, a fogantyúba kapaszkodva. Ajka lassan mozgott, maga elé mormolva: — Még mindig nem tudom elhinni. Egyszerűen nem megy.

John egy szót se szólt. Túlságosan is az útra kellett összpontosítania figyelmét.

A reflektor fényében felbukkant a temetőhöz vezető út. John kicsit fékezett, aztán balra rántotta a kormányt. A Bentley elegánsan csúszott rá az útra.

John Sinclair ismét gázt adott. Nemsokára láhatták a temető falát. És az ócska teherautót is.

— Az a kocsí . . . Orgow kocsija — mondta gyorsan Jones őrmester.

— Akkor helyesen kombináltam — jegyezte meg John Sinclair, és a temető kapuja előtt fékezett.

A két férfi kiugrott a kocsiból — és rémulten hőkölt vissza.

— Ilyen nincs — nyögött fel Jones őrmester, és guvadt szemmel bámult az elé táruló látványra.

A sokat megélt John Sinclairt is kirázta a hideg. Szinte hang nélkül, félelmes alakok vonultak a temetőkapun át. Úgy mozogtak, mintha bábuk volnának. John önkéntelenül is megmarkolta pisztolyát.

Jones őrmester nehézkesen támaszkodott a Bentley hűtőjére. Szeme hipnotizáltan meredt az egyre szaporodó halottakra.

— A legtöbbüket ismerem — suttogta az őrmester. — Mind legfeljebb egy-két éve lehetett a föld alatt. Sokan vannak a szomszéd falvakból is.

A halottak nem vettek tudomást róluk. Úgy tűnt, valaki egy irányba parancsolja őket.

— A falu — mondta hirtelen John Sinclair. — Az ördögbe is, ezek egyenesen a faluba mennek!

Jones őrmester a rémülettől kerekre nyílt szemmel nézett a felügyelőre.

— Jöjjön, Jones! El kell jutnunk Middlesburybe. Próbáljuk meg menteni, ami menthető.

John szinte bevetette magát a volán mögé. Már indított is, amikor Jones feltépte a másik ajtót. Ő is sietve az ülésre lendítette magát.

A Bentley nekiiramodott.

— Az út! — kiáltott fel Jones őrmester. — A falu útja. Tele van halottakkal!

— Ezzel éppenséggel nem kell törődnünk — sziszegte John. Beletaposott a gázpedálba.

John Sinclair teljes gázzal hajtott bele az eleven hullákba, a zombikba. Bábuként fröccsentek jobbra-balra. A két férfi rémülten látta, mint merednek a félig szétporladt arcok a kocsiba, s hogyan próbálják a halottak megállítani a kocsit.

Az antennát csontvázujjak markolták meg. A csontvázat magával sodorta az autó, és nekivágta egy fának úgy, hogy szétporladt.

Felbukkantak az első házak.

Vadul dudálva száguldott be John a faluba.

Csakhamar megjelentek az első riadt arcok az ablakokban.

John Sinclair Paddy kocsmája előtt állt meg. Nagyjából itt volt a falu közepe.

A két férfi kiugrott a kocsiból.

— Hallgasson ide, Jones — mondta gyorsan John Sinclair. — Terelje össze az egész lakosságot! Van itt egy biztos épület?

— Az iskola.

— Akkor nincs más hátra, mint odaterelni az embereket. De ne felejtsem ki senkit se!

— Csak nők és gyerekek vannak itthon — állapította meg döbbenten Jones. — A férfiak mind a mentésnél vannak. Küldjek valakit utánuk?

— Nem. Mindenképp a halottak karjába futna. A maga szolgálati irodájából telefonálok Carlisle-ba. Adja ide a ház kulcsát!

Jones remegő kézzel adta át.

Időközben néhányan már gyülekeztek a két férfi körül. Hallották John utolsó szavait. Félő volt, hogy erőt vesz rajtuk a páni rémület.

— Próbálja megnyugtatni az embereket! — kiáltotta oda az őrmesternek John Sinclair, és elrohant.

Gyorsan kinyitotta Jones házának ajtaját. Berohant az irodába, felgyújtotta a villanyt, és a telefonhoz ugrott, Carlisle rendőrállomásának telefonszámát nem kellett keresnie.

Úgy tűnt, végtelenségig tart, míg valaki jelentkezett a vezeték másik végén.

— John Sinclair vagyok a Scotland Yardról — kiáltott a kagylóba gyorsan a felügyelő. — Hallgasson rám figyelmesen!

John néhány mondatban vázolta a helyzetet.

— Szóval be van rúgva — mondta a carlisle-i férfi szárazon. — Különbem nem engedne meg magának ilyen viccet. Aludja ki magát...

— De nem, az ördögbe is! — kiáltotta John, akinek kezdett kissé elege lenni a viszontagságokból. — Itt elszabadult a pokol. Küldjön ide egy század rendőrt! Összeszedheti őket a többi városi ügyeletről.

— Maga megbolondult — válaszolt a férfi. — Vonatszerencsétlenség történt a közelben. Azonkívül...

— Riadóztassa a csapatait! — mondta még John, de a másik már letette a kagylót.

John Sinclair felügyelő megtörölte homlokát. Csalódottan csapta le a kagylót. Már csak egy lehetőség maradt. A Scotland Yardot kell hívnia.

Szerencsére gyorsan létrejött a kapcsolat. Az éjszakai ügyeletes John régi ismerőse volt. Ném kérdezősködött. John Sinclair öt perc alatt ecsetelte a helyzetet. Kollégája megígérte, hogy mozgósítja a Carlisle körüli fegyveres egységeket.

John Sinclair befejezte a beszélgetést, és kirohant.

A falubeliek vadul gesztikulálva futottak össze. John felfedezte Jones őrmestert, aki egy szomszéd házból szaladt ki.

— Megy a dolog? — kiáltott oda a felügyelő.

— Igen. Szerencsére az emberek tudják, miről van szó. Még három házat kell átfésülnöm.

— Ezt magamra vállalom, őrmester. Szaladjon az iskolához!

John Sinclair átszáguldott a házakon. Üresek voltak. Lakóik idejében felfedezték, mi történt.

John ismét kifutott az utcára. Egy idős férfi bicegett arra. John karjánál fogva támogatta.

— Hol van itt az iskola? — kérdezte izgatottan.

— Forduljon balra az első utcán, fiatalember! Akkor pont nekimegy. Én nem tudok olyan gyorsan lépni. Ne törődjék velem!

— Szó sem lehet róla — mondta John, és egyszerűen a hátára kapta az öreget.

Elfogyóban levő lélegzettel érte el az iskolaépületet. A vastag faajtó felett lámpa égett. Már csak Jones őrmester állt az utcán.

— Siessen, felügyelő!

John ismét lábára állította az öreget.

— Még visszamegyek — szólta oda az őrmesternek.

— Az ég szerelmére, felügyelő . . .

John Sinclair ismét a főutcára futott. Egészen a falu közepéig. Sok házban égett a fény. Az ablakokon át megvilágította az utcát. És John láthatta a holtak menetét közeledni. Fent, a falu elején felbukkantak az első alakok.

John Sinclairt szorítani kezdte az idő. Visszasietett az iskolához. Jones őrmester még mindig az utcán várakozott.

— Végre — üdvözölte megkönnyebbülten a felügyelőt.

A két férfi beszaladt az iskolába. Öreg kőépület volt ez, már számos ostromot kiállt.

Jones bezárta a nagy bejárati ajtót.

Fellélegezve támaszkodott neki.

— Most már imádkozhatunk — suttogta.

John Sinclair komoran bólintott.

Aztán a legnagyobb tanterembe mentek, ahol a falu lakói gyülekeztek. Szinte csak nők és gyerekek. A legtöbb férfi menteni volt. Aggódó arcok fogadták a két férfit.

— Mi lesz itt . . . — zokogott egy asszony —, valóban jönnek a halottak, Mr. Jones?

Az őrmester kelleetlenül vont vállat.

— Nyugodjon meg, asszonyom — mondta. — Minden rendben lesz.

— Nem, uram, nem hiszem. Mi fog történni a gyanútlanul hazatérő férjeinkkel?

John Sinclair mélyet lélegzett. Ő is gondolt már erre. Pont az eleven holttestek karjaiba fognak szaladni. Pillanatnyilag csak abban reménykedhetnek, hogy a katonaság lesz a gyorsabb.

— Találunk valami megoldást — vigasztalta John az asszonyt.

— Nemsokára itt lesznek a katonák. És akkor minden rendbe jön.

A többiek szorosabbra vonták soraikat, és izgatottan sugdolóztak.

Hirtelen élesen felsikoltott egy asszony.

A helyiségben levők összerázkódtak. Minden szem az asszonyra meredt.

— Billy! — kiáltotta. — Még otthon van! Elfeledkeztünk róla!

John Sinclair hátán végigfutott a hideg.

Ki az a Billy? — fordult John az őrmesterhez.

Jones lassan oldódott dermedtségéből. — Billy egy tízéves árva gyerek. A Patton család neveli. Mrs. Patton elutazott, a férje meg a katasztrofánál segédkezik. Billy egészen egyedül van otthon.

John pillanatok alatt döntött. — Hol laknak Pattonék?

— Balra, közvetlenül Paddy kocsmája mellett. De nem gondolja komolyan, hogy...

— Dehogynem gondolom — mondta John. — Nyissa ki az ajtót, Jones őrmester!

A falusiak aggódó pillantásától követve rohant a két férfi az ajtóhoz.

Remegve nyitotta Jones résnyire az ajtót. Csak annyira, hogy John kipréselhesse magát.

John Sinclair odabiccentett az őrmesternek, és kicsusszant a szabadba.

Előtte ott volt a kihalt Middlesbury. Semmi sem utalt a holtak otlétére. John azonban mégis tudta, hogy ott vannak.

Gyors léptekkel igyekezett John a főutca felé. Óvatosan merészkedett elő egy ház sarka mögül.

És akkor meglátta őket.

Szinte valamennyien a falu közepén gyülekeztek. A házakból kiszűrődő fény megvilágította a borzasztó képet.

Az alakok szoborként álltak, jelre várva, hogy mozgásba lendüljenek.

John töpregett.

Hogy a házba jusson, át kell mennie az utcán. Lehetőleg észrevétlenül. Izmai megfeszültek.

Aztán rohanni kezdett.

És szerencséje volt. Senki se vette észre, ahogy átfutott az úton, és befészkelte magát az ajtó mélyedésébe.

John zihálva lélegzett. Előlről nem tud a házba jutni anélkül, hogy észrevennék. Tehát hátulról kell. Ez azonban iszonyú nehéz lesz. Hogy találja meg a vaksötétben a ház hátsó oldalát?

A döntés azonban nem az ő kezében volt. Az események más irányt vettek.

Motorzajt észlelt John füle.

Szemét összehúzva kémlelt ki az utcára.

A teherautó! Bukdácsolva futott be a helységbe.

Nem sokkal a halottak előtt megállt.

Egy férfi és egy nő szállt ki. A férfi csak Orgow professzor lehetett. És a nő? Johnnak fogalma se volt.

Sikerült pár házzal előrébb lopakodnia. Inhen jobban látta a dolgokat.

John észrevette, hogy a professzor beszél a nőhöz. Aztán a férfi néhány lépést tett hátra.

Most a nő beszélt. Úgy tetszett, hogy a holtakhoz szól.

Ebben a pillanatban fény gyúlt John fejében. Felismerte az összefüggéseket.

A halottak, úgy tűnt, megértették a nő szavait. Mozogni kezdtek, a házak felé tartottak.

Embert keresnek, gondolta John.

Számára is kritikus lett a helyzet. Még csúfosabb jövő várt Billyre, a kisfiúra.

John alig gondolta ezt végig, amikor mintha ökölcsapás találta volna, úgy rezzent össze.

— Anyu! Anyu! Nem akarok itt lenni! Vigyél magaddal! — hangzott egy panaszos gyerekhang a falucska süket csendjében.

John nyakszirtjén felborzolódtak a hajszálak, és libabőrös lett a háta.

Nem maradhatott tovább fedezékében. Az utcára ugrott, előrántotta pisztolyát, és rohant.

Futás közben látta át az eseményeket.

A boszorkánymester, a nő és a halottak mintegy parancsra fordultak a ház felé.

A nő valamit kiáltott. Néhány mozgó holttest már ott is volt, s benyomult a házba.

És még mindig belehasított az éjszakába a kisfiú panaszos szava.

John lőtt. Kétszer, háromszor.

Még látta, hogy hatolnak át a halottakon a golyók, akár a papíron, és már el is érte az első holttesteket.

Hallotta a professzor üvöltő parancsát, egy szivacsos, pépes kart érzett a nyaka körül, pisztolyát visszacsúsztatta a tokba, felrántotta karját, és meghúzta a félig elrothadt hullakezet.

Hirtelen egy kart tartott ujjai közt.

Rémületének pillanata nem tartott sokáig. Undorodva dobta el a kart. Orgow arca bukkant fel előtte. John egy jobbgyenyest helyezett el az undorító pofán. A szeme sarkából látta, hogy hanyatlik hátra a professzor, de már a nyakában is volt a másik hulla.

Most a többiek is felfogták, ki a fő ellenség.

Szinte zárt sorokban támadtak Johnra.

A kisfiú gondolata hihetetlen erőt kölcsönzött Johnnak. Szerencsére a halottak a lassított felvétel tempójában tudtak csak mozogni.

John sikerrel rázta le a második támadót, aztán a házba rohant. Nagy erővel vágta be belülről az ajtót. Villámgyorsan bezárta. Egy halottnak még

volt ideje bedugni a karját. Tompán puffant a félig enyészett végtag a padlón.

John Sinclair megrázkódott.

Mint az örült, üvöltött az emeleten a kisfiú.

A halottak! Elérhették a szobáját.

John meglátta a felfelé vezető lépcsőt. Több fokot átugorva rohant felfelé, és egy holttestbe ütközött.

A halott üres szemgödörrel meredt rá. Hajának egy része még ott ragadt csupasz koponyáján. Az enyészetszagú test félig a lépcső korlátján csüngött.

John Sinclair legyőzte undorát, és belevágott az arc maradványaiba. A hulla legurult.

John továbbrohant. A gyereksírás volt az útmutató.

John keskeny folyosóra jutott, amelynek végén nyitva állt az ajtó.

Ott kell legyen Billy szobája.

John egy ugrással a helyiségben termett.

Három hulla volt a szobában. Kettő a falnál állt, egy Billy ágya fölé hajolt.

A kisfiú a sarokban kuporgott, szeme tágra nyílt a rémülettől, és szörnyen sírt.

John csukafejest ugrott.

Elkapta a holttest még meglévő, tésztás állagú csípejét, elrántotta az ágytól, és keresztüllökte a szobán.

Csak hogy közben a másik kettő közeledett.

John körülnézett. Fegyvert keresett. Tudta, hogy a golyó nem használ.

John Sinclair a szoba sarkában egy barkácskészlet szerszámosládáját fedezte fel. Egy franciakuics kiállt.

John Sinclair felügyelő nem habozott.

Felkapta a franciakuicsot, és belevágott az első támadó félig szétfoslott arcába.

A halott hátrahanyatlott. A franciakuics lenyomata bélyegként maradt meg az arcán.

A másik halottat, egy nőt John horogütése repítette át a szobán. Billy még mindig szívfacsaróan sírt.

John lehajolt hozzá. — Jól van, Billy — próbálta megnyugtatni. — Gyere, elviszlek anyuhoz.

A kisfiú akkor sem nyugodott meg, amikor John hajolt fölé. Alig érintette meg Billyt, amikor hátulról lökést érzett.

John megfordult.

A halott nő akart rátámadni.

John megint felkapta a franciakuicsot, melyet az ágyra tett. Többször is

odacsapott. Verejtékben fürödve hagyta abba. A halott nő különösen görbe pózban feküdt előtte a padlón.

John ismét Billyvel törődött, aki abbahagyta a sírást, és tágra nyílt szemmel nézte a felügyelőt.

John minden további nélkül felkapta a kisfiút, kirohant a szobából, és eleven terhével leszaladt a lépcsőn.

Lent tompa ütések döngették az ajtót. Megpróbálták betörni. John a falak mögött is hallotta Orgow üvöltését.

John a kisfiúval átszaladt az első nyitott ajtón.

A lakószobába jutott. Mint mindenütt, itt is égett a villany. John Sinclaire csak az ablak érdekelte.

A kanapéra dobta a kisfiút, és kinyitotta a nagy ablakot. Hideg éjszakai levegő csapta meg kimelegedett arcát.

Billy, úgy tűnt, hirtelen erőt tudott venni félelmén. Magától szaladt oda Johnhoz.

John Sinclair kiemelte az ablakon a fiút, aztán maga is kimászott a szabadba.

A ház hátsó oldalánál voltak.

Vizslatva nézett körül a felügyelő.

Egyetlen halottat se látott.

— Csönd! — suttogta a felügyelő, kézen fogta Billyt, és beszaladt vele a kis kertbe, mely a szomszéd telek alsó végével volt határos. Sövényeken és kerítéseken ugrottak keresztül, kikerültek egy kutyát, és végre befordulhattak a főutcára.

John csak ekkor tekintett körül.

A helyzet elég rossznak tűnt. A halottak szétoszlottak szinte az egész utcán. Egy részük a házakat fésülte át. Nem kell hozzá sok idő, hogy elérkezzenek az iskolához.

Képtelenség volt, hogy észrevétlenül az iskolához jussanak.

— Most nagyon gyorsan kell szaladnod, Billy — suttogta John. — Képes vagy rá?

A fiú félenken bólintott.

— Helyes. Akkor rajta!

John szándékosan nem vette fel a fiút. Támadásra is számítania kellett. Így pedig több mozgástere maradt.

A halottak elég hamar felfedezték őket.

Négy-öt holttest iramodott feléjük.

Ebben a pillanatban Billy felbukott.

— Jaj! — kiáltott fel. — A lábam!

John ösztönszerűen cselekedett.

Felkapta a kisfiút, és rohant az iskola felé, mielőtt az első halott elérte volna.

— Kinyitni, Jones! — kiáltotta már messziről.

Csikorogva nyílt a zár. Fénycsík világított ki.

Szinte teljes erőből futva jutott be John az iskolába. Segítő kezek nyúltak Billy után.

Jones rögtön bezárta az ajtót.

Lihegve, verejtékben fürödve támaszkodott John Sinclair a falnak.

— Mi történt? — kérdezte ijedten Jones őrmester.

John akadozva számolt be az eseményekről.

Jones még sápadtabb lett, mint addig. — Istenem — suttogta újra és újra.

— Mit mondjunk az embereknek?

— A valóságot — mondta John. — Bármilyen szörnyű is lesz a számukra. Egységben kell lennünk. Össze kell tartanunk.

Jones őrmester mereven bólintott.

John Sinclair bement a tágas helyiségbe. Aggódó szemek követték lépteit.

John mélyet lélegzett. Aztán beszélni kezdett: — A halottak perceken belül itt lesznek...

Szavai után eleinte félelmetes csend támadt.

Aztán kitört a vihar. Kiabálva tódultak az emberek az ajtó felé, mintha titkos parancsszóra tennék.

— Nyugalom, a mindenit! — üvöltötte el magát John. — Meg kell őriznünk a hidegvérünket!

Jones őrmesterrel együtt nekiyették hátukat az ajtónak, és igyekeztek feltartani a pánikba került tömeget.

Fokozatosan hallgatni kezdtek rá. Lassan megnyugodtak az emberek. Már csak szorongás látszott az arcukon. Csupasz halálfélelem. Magukat megadva néztek John Sinclair arcába, tőle várva a megoldást.

— Barátaim — mondta John. — Tudom, hogy mindannyian szörnyű helyzetben vagyunk. De nincs olyan rossz szituáció, amelyből ne volna kiút. A mi esetünkben ez az, hogy maguk lemennek az iskola kazánházába.

— És magukkal mi lesz? — kérdezte egy fiatal nő.

— Miattunk ne aggódjék, kisasszony! Jones őrmester és én megfelelő fogadást készítünk a halottaknak.

— Imádkozom magukért — mondta a fiatal nő.

Az első menekültek elindultak a pince felé.

John Sinclair maga is körülnézett a kopár helyiségben. A rejtekhely valóban jó volt. A kazánházat sűrű vasajtó védte. Csak épp egy kicsi volt. Ezzel azonban megbékéltek az emberek.

A kulcsot belülről dugta a vasajtóba.

— Zárják be, és eszükbe ne jusson elhagyni a pincét! — beszélt a bontók lelkére még egyszer John.

Aztán felment.

Jones őrmester eloltotta a villanyt, az ablaknál állt, és kilesett az éjszakába.

John mögé lépett.

— Még semmit se látok, uram! — jelentette az őrmester. Hangja azért egy kicsit reszketett.

John biztatóan mosolygott rá, és cigarettával kínálta. Az őrmester gyorsan rágyújtott.

— Mit tegyünk, uram?

— Van itt valami szerszám? — válaszolt John kérdéssel a kérdésre.

— Bizonyára, uram. A házmesternél mindenfélének kell lenni.

— Tudja, hogy merre van, őrmester?

— Talán a pincében. Utána kell nézmem.

— Akkor tegye azt!

Jones lement.

John ezalatt az ablakon át kibámult a sötétbe. Még egyetlen holttestet se tudott felfedezni.

Gondjai voltak. Remélhetőleg ott maradnak az emberek búvóhelyükön. Ha előjönnek, saját rokonaikat fedezhetik fel a halottak között. Istenem, erre John nem is akart gondolni. Leírhatatlan jelenetek adódnának ebből.

Jones őrmester visszatért. Jobbjában szerszámosládát cipelt.

— Szerencsém volt — lihegte. — A házmester biztos javított valamit, és a pincében hagyta a ládát.

Jones a padlóra helyezte a súlyos tárgyat.

— Mire gondol, uram? — kérdezte John.

— Őrmester, bármilyen brutálisan hangzik, nem tehetünk mást — szabályosan fel kell darabolnunk a halottakat.

— Ne! — riadt meg Jones.

— Figyeljen rám, Jones! — mondta John nyomatékkal. — A golyó nem segít. És emlékezzen Ronald Winston vallomására. Széthasította baltával a halott fejét. Véletlenül rátalált az egyetlen helyes módra.

Jonest kilelte a hideg. Szinte megzavarodva bámult a szerszámosládára. John lehajolt, és kotorászni kezdett. Két kis bárdot is talált. Az egyiket Jo-

nesnak nyújtotta. A többi szerszámmal távol tarthatták a halottakat, de nem végezhetek velük, bármilyen furcsán hangzik is ez.

— Van egy cigarettája még, felügyelő úr?

— Hát persze. — John maga is rágyújtott.

Aztán ismét az éjszakát bámulták.

— Fel tudja mindezt fogni, felügyelő úr? — suttogta Jones.

John Sinclair lassan bólintott. — Azt hiszem, igen, őrmester.

— Akkor több esze van, mint nekem.

— Nem biztos, őrmester. Csak tudja, sokat foglalkoztam az efféle dolgokkal. Még magyarázatot is tudok adni rájuk.

Jones meglepetten nézett a felügyelőre. — Tényleg?

— Igen. Hallgasson ide! Megpróbálom röviden elmagyarázni a dolgot. Ennek a fent, Manor Castle-ban lakó Orgow professzornak van egy médiuma. A professzor, mikor hipnózis alatt tartja, hihetetlen erőt tud kifejleszteni benne. Szellemi erőket. És ezek az erők életre tudják kelteni a halottakat. Először Mary Winston esetében sikerült neki. Előtte még három másik hullával kísérletezett. Mindenesetre azoknál balul ütött ki a dolog. Ez egyébként a három eltűnt holttest rejtélyének a magyarázata.

Jones őrmester egyre csak csóválta a fejét. — Egyszerűen képtelen vagyok felfogni. Hallottam meg olvastam már olyanokról, akik Ázsiában beszélnek a halottakkal, de hogy itt? — Jones akaratlanul is összerázkódott.

— Hát igen, elég borzasztó — vélekedett John.

John Sinclair szeme résnyire szűkült. Némi mozgást vett észre, közvetlenül az ablak alatt.

— Jönnek, őrmester — suttogta.

Jones görcsös mozdulattal biccentett.

A két férfi csendben maradt. Idegeik pattanásig feszültek.

Jones hirtelen felkiáltott.

Az ablak előtt közvetlenül egy rémalak bukkant fel. Málló, felduzzadt koponya meredt rájuk, szemek és orr nélkül.

John látta, ahogy a halott felemeli egyik, még épen maradt karját.

Csörögve tört be az ablak.

A kar benyúlt a helyiségbe.

Jones elvesztette önuralmát.

Üvöltve emelte fel a bárdot, és lesújtott.

Vállmagasságban választotta el a kart a törzstől. Tompán puffant a padlón. A sebből egy csepp vér se folyt.

Iszonyú volt.

— Megőrült, Jones? — hörgött John. — Halottakkal így nem megyünk semmire. Az istenért, őrizze meg a nyugalmát.

A halott még odakint állt. Nádszálként ingott a szélben. Hirtelen egyszerűen beejtette magát a törött üvegen át a helyiségbe.

John Sinclair felemelte a bárdot.

Az ördögbe is, meg kell tennie. Nincs más kiút.

A késélességű penge kettéhasította a halott koponyáját. Mintha áramütés érte volna, úgy emelkedett fel a test, aztán elnyúlt, és a két férfi szeme láttára porrá omlott.

— Ez az egyetlen használható módszer — zihálta John Sinclair.

Az őrmesternek földbe gyökerezett a lába. Amit látott, az meghaladta fel-fogóképességét.

Már ott volt több holttest is. Tucatjával nyomakodtak az ablak felé.

— Ne legyen semmire tekintettel, őrmester! — üvöltött John. Visszanyerte már hidegvérét. Szétvetett lábakkal állt, két kézre fogva a bárdot.

Három, négy újabb ablaküveg tört be.

— Tartson ki, őrmester! — ordított John. Ám a halottakkal kellett inkább törődnie.

Hangyaként nyüzsögtek a helyiségben.

John odacsapott. Egyre több rémalak vált porrá.

Csakhowy túl nagy volt a túlerő. A halottak visszaszorították John-t.

A felügyelő megkockáztatott egy oldalpillantást.

Két ablakkal arrébb Jones őrmester küzdött, mint egy oroszlán. Válogatás nélkül csapkodta a hullákat.

— A fejüket üsse! — kiáltott oda John az őrmesternek.

Nem törődhetett tovább a rendőrrel. Két, részben még hússal borított csontkéz ragadta karon.

John undorodva fordult meg. A hullát keresztülhajította a termen. Ütések dübörögtek a bejárati ajtón. Vajon meddig fog kitartani? Mind több halott nyomult a helyiségbe.

John Sinclair tombolt, mint egy megszállott.

Hirtelen hallotta, hogy Jones őrmester felkiált.

Négy, nem is, öt halott csüngött kúszónövényként rajta. A bárd a földön feküdt, számára elérhetetlenül.

— Sinclair . . . — hallott John egy hörgő hangot.

A felügyelő lendületet vett.

Látta, hogy az egyik holttest Jones torkán csüng.

John Sinclair odacsapott. Belevágott az élettelen arcba, és hirtelen érezte, hogy két halott lerántja a földre.

John az esésből gurulásba ment át, de elvesztette a bárdját. És már meg is támadta a legközelebbi zombi. Messze előrenyúló kezével próbált bele-marni az arcába.

John ökle a testébe vágott. Mintha egy zsák rágógumiba csapott volna. A halott megtántorodott.

John némileg levegőhöz jutott. Kereste a bárdot. Az átkozott nem volt sehol. Az egyik halott arrébb rúghatta.

Ebben a pillanatban veszítette el Jones őrmester idegei felett az uralmat.

Hangosan üvöltve ugrott fel, gyors mozdulatokkal lerázott magáról még egy halottat, és az ajtó felé szaladt.

John észrevette. — Álljon meg! — üvöltött rá.

Jones nem hallotta. Mint egy őrült, úgy rohant a nagy ajtóhoz, elővette a kulcsot zsebéből, kinyitotta . . .

John Sinclair még hallott egy utolsó kétségbeesett üvöltést, aztán a hullák rávetették magukat áldozatukra.

Te vagy a következő! — suhant át John agyán a gondolat.

Egészen a falig volt kénytelen hátrálni.

Az ajtón benyomuló halottak a pince felé mentek.

És ott voltak az emberek . . .

A harag és tehetetlenség könnyei jelentek meg John szemében. Egy pillanatra az ablak felé nézett.

És ekkor meglátta a boszorkánymester vigyorgó arcát. A férfi most John szemében maga volt a Sátán.

Egy reflexmozdulattal rántotta elő tokjából pisztolyát. Rögtön tüzelt.

Ugyanabban a pillanatban egy porladó kéz rántotta el karját. A golyó a padlóba csapódott. Az őrült professzor sátáni kacaja a helyiség minden zugát betöltötte.

John a fegyver agyával csapkodott maga körül.

Két hulla kapaszkodott a derekába.

John visszatántorodott, elvesztette egyensúlyát, és a földre esett.

Máris rajta termettek.

A pánik forró hulláma csapott fel Johnban.

Érezte magán a testeket. A rothadás, az enyészet és a sír szaga keveredett orrában. Elfogta az undor.

De John Sinclair azért tovább harcolt. Harcolt, mint ahogy még soha életében.

De hiába csapkodott maga körül. Dzsúdófogásokkal és karateütésekkel nem lehetett legyőzni a halottakat.

John zakójának jobb ujjá rongyokban csüngött. Sikerült valahogy kibújni a kabátból. Ezzel némi lélegzethez jutott.

John Sinclair végiggurult a padlón. Ismét sikerült talpra állnia. Ekkor egy női sikoly késként hasított át a levegőn.

John Sinclair egy idősebb asszonyt látott a helyiségben a pincébe zárkóztak közül.

— Ernest! — kiáltotta újra és újra. — Ernest! Édes férjem ...

— Tűnjön el! — üvöltötte John.

Az asszony nem hallotta. Üvöltve, sírva, kiáltott karral rohant az egyik halotthoz.

Mindennek vége, gondolta John Sinclair.

Két dzsip és három legénységi autó száguldott az éj sötétjében. John Sinclair hívása után a Scotland Yard riadóztatta a katonaságot. Az egyszerű katonák nem tudták, miről van szó. Csak előljáróik voltak beavattva. Biztonság kedvéért ezek lángszóróval is ellátták a legénységet a szokásos fegyverek mellett.

— Mennyire vagyunk? — kérdezte az első dzsipben ülő Green kapitány sofőrjét.

— Még hat mérföld, uram!

— Köszönöm.

Talán hiba volt, hogy nem világosítottuk fel a legénységet, gondolta Green kapitány. De hittek volna neki a katonák? Mindenképp fegyvelmezatlenségekre került volna sor. Azonkívül Green kapitány maga sem akarta az egészet elhinni. De katona volt, és a katona teljesíti a parancsot. Green kapitány épp hogy kíváncsi volt a szellemekre. Most még kíváncsi volt, de nemsokára megtudhatta, mi az iszonyat ...

Kétségbeesetten húzta ki magát John Sinclair. Még kell próbálnia megmenteni az asszonyt. Nem kerülhet a halottak hatalmába.

Az ablakon át besütő sápadt holdvilágban iszonyú volt a jelenet. A nagy, kiürített osztályterem, tele holtakkal, és az asszony, aki átöleli elhunyt férjét.

John Sinclair előrevetette magát. Ökle nagyot csapott a halott püffedt hátára.

Mindhárman a földre estek.

Az asszony sikoltott. Férje épp rajta feküdt.

John már talpon volt ismét. Jobb lábával néhányat rügött. A halott legurult az asszonyról, aki iszonyattól dermedten figyelte, mi történik körülötte.

John Sinclair talpra rántotta az asszonyt. — Mások is előjöttek a pincéből? — rivallt rá.

John azonban nem hallhatta az asszony válaszát. Hirtelen ismét néhány rémalak csüngött rajta.

— Rohanjon! — kiáltotta még oda az asszonynak, és küzdött tovább. Egy ütés eltalálta a fejét.

John Sinclair megtántorodott.

Az ütés nem volt nagyon erős, de annál fájdalmasabb.

A halottak rávetették magukat.

Visszavonulás! — dörömbölt John fejében a gondolat.

A halottak ismét odavágtak. Elképzелhetetlenül egyöntetűen támadtak Johnra.

John hirtelen az ablakpárkányt érezte a háta mögött. Előtte a halottak álltak, készen arra, hogy rávessék magukat és megsemmisítsék. Az éjszakai levegő megcsapta John izzadt hátát. Nem volt ideje gondolkozni. Cselekedett.

Egy lendülettel kiugrott a betört ablakon keresztül.

Keményen esett a hátára, de odébb gurult. Talpra állt. A halottak szörnyű arca még mindig rámeredt.

John Sinclair hirtelen esztelen haragot érzett e rémalakok ellen. Egy pillanatra elveszítette az önuralmát.

Köveket látott maga mellett, felvett párat, és teljes erőből belevágta a szörnyopofákba.

A halottakat szabályosan hanyatt döntötte a kövek lendülete. Merev bábuként estek hátukra.

— Az ördögbe — suttogta John.

Körülnézett. Mindenfelé halott árnyak kísértettek a faluban. Bementek a házakba, kutattak a szobákban, és kinéztek az ablakokon. John Sinclair kutatni kezdett. Orgow professzort és médiumát kereste. John abban látta az egyetlen lehetőséget, hogy rákényszeríti őket, hívják vissza a halottakat.

Szorosan a falhoz tapadva surrant végig a keskeny utcán.

A főutcán három, egymásba kapaszkodva támolgó rémalakot fedezett fel. Felette üvegcsérép csörömpölt. John előrehajolt és oldalt ugrott. Szilánkok záporoztak mellette a földre.

A felügyelő lelkijereje vége felé járt.

Motorzajt hallott.

Jön a segítség?

John az utcára ugrott. Csillogó fényszórók villantak fel a falu elején. Autók kanyarodtak a faluba.

A katonaság!

Megmenekültek!

John Sinclair érezte, remeg a térdé, amikor megállt mellette az első terepjáró autó.

Mögötte leállt a többi kocsi.

John feltépte a dzsip ajtaját.

— Sinclair felügyelő vagyok! — lihegte. — Épp időben érkeztek.

Egy szikár testalkatú kapitány ugrott ki a kocsiból. — Igaz, hogy... A kapitány elhallgatott, és nyelt egyet. — A mindenit — suttogetta, meglátva az úton jövő két holttestet, amint épp emberei felé fordultak.

Green kapitány pillanatok alatt cselekedett.

— Gépkocsiról! Lángszórót készenlébbe! — szállt hangja a falun át. Közben a hullák a dzsiphez értek.

Míg a katonák felfejlődtek, az egyik holttest megtámadta a réműlettől dermedt Green kapitányt.

John Sinclair minden erejét beadta abba az ütésbe, amely messze sodorta a holttestet. Ugyanez várt a másik halottra is. Egy őrmester szaladt oda. — Jelentem...

— Hagyja, őrmester! — kiáltott rá Green kapitány. — Küldje az embereit hullavadászatra! Minden halottat elégetni!

— Parancsára, uram! — dadogott az őrmester.

— Ide, felügyelő! Van még két lángszóró a kocsimban — mondta a kapitány.

Tíz másodperccel később John kezében ott volt a fegyver. Épp ideje volt. Öt holttest zárt csoportja támadt a két férfira.

— Itt az idő! — kiáltotta John. — De ha most bedöglik...

Ezeket a lángszórókat nem sokkal azelőtt fejlesztette ki a hadsereg kutatóintézete közelharc céljára.

A férfiak célra tartották fegyverüket és tüzeltek.

Mindent felfaló lángok törtek elő a torkolatokból. Pontosan a halott testekre.

És a lángok nem maradtak hatás nélkül.

Még a Yard harcedzett felügyelőjének is felfordult a gyomra, látva, mi történik.

A zombik teste tüzet fogott. Vadul csapkodtak az eleven halottak, de nem volt menekvés számukra.

A testek olvadni kezdtek.

Csak egy pocsolya maradt utánuk, és átható bűz.

— Uramisten — suttogetta Green kapitány. — Sok mindent megértem, de ilyet...

Az előbbi őrmester jött rohanvást. Arcán tükröződött az átélt borzalom.

— Uram — nyögte —, a halottak egyszerűen elolvadnak. Én...

— Jól figyeljen ide, őrmester! — szólt bele John szigorú hangsúllyal a

katonák dolgába. — Tudom, hogy szörnyű. De gondolja, hogy nekünk könnyebb? Az ördögbe is, tartson ki! Értesse meg a katonáival, hogy többről van itt szó, mint az ő félelmükről!

— Igen, uram! — kiáltott az őrmester, és hátraarcot csinált.

John a kapitányhoz fordult.

— Most már tudja, mi a helyzet, uram — mondta neki.

— Azt hiszem, jobb, ha az embereivel marad. Ne legyen semmire tekintettel! Égessen el minden holttestet! Ezt a helyet velejéig meg kell tisztítani. Egyébként a lakosok az iskola pincéjében bújtak meg. Ott viszonylag biztonságban vannak. Csak akkor engedje ki ezeket az embereket, ha minden halottal elbántak.

A kapitány biccentett. — Megkérdezhetem, mi a terve, felügyelő?

John hidegen mosolygott. — Én bűnözőkkel foglalkozom, kapitány. Nekem azzal az emberrel kell törődnöm, aki ezt kitervelte.

John sejtette, merre található a Búbájost és médiumát.

A teherautónál.

A felügyelő szaladni kezdett.

Csak egyszer pillantott maga mögé.

Tűz fényét látta. A katonák belelendültek az akcióba. Átfésülik és megtisztítják az egész falut.

Hirtelen öt rémalak állta el John útját. A Yard felügyelőjének nem volt más választása, minthogy újra megnyomja a lángszóró elsütőszerkezetét.

A holtak visszahúzódtak. John Sinclair követte őket. Az egyik zombi lángot fogott, és másodpercek alatt lángra lobbantotta sorstársait is.

Anélkül, hogy törődött volna az élő holtakkal, John Sinclair folytatta útját. Sűrű bozótton gázolt keresztül. Elérte az országutat.

Felbőgött egy motor.

Orgow professzor. Biztosan bent ül már a teherautóban. John meglátta a kocsifelizzó féklámpáit. Aztán eltűntek az éjszakában.

A felügyelő gyorsabban kezdett szaladni. Tüdeje már nehezen bírta. Az eltelt kemény órák éreztették hatásukat.

Végre odaért Bentley-jéhez. Gyorsan kinyitotta az ajtót.

Abban a pillanatban két hulla borult rá. John, aki a lángszórót az autó tetejére tette, összerándult, megérezve az érintést a torkán.

Ösztönösen megragadta a fegyvert.

Valami feléje suhant.

John akaratlanul is behúzta fejét.

A lécsúrolta koponyáját, és a kocsitetején csattant. John Sinclair térdre rogyott. A lángszórót azonban nem engedte el.

A halott két kézre fogta a kerítésléceket, és második ütésre készült. Ugyanakkor társa megpróbálta Johnra vetni magát.

John Sinclair félig a földön feküdt, hátát a kocsiajtónak támasztva. Közvetlenül maga előtt látta a rothadásszagú, oszló testeket, bele-nézett leírhatatlan arcukba, és tüzelt.

Fellobbant a lángcsóva. A halottak egy pillanat alatt szétolvadtak. Utána szinte néma csönd lett, csak a kerítésléc égett pattogva.

John Sinclair bekapaszkodott kocsijába. Nehezen lélegezve helyezkedett el az ülésen. A lángszórót maga mellé helyezte.

Még egyszer sikerült összeszednie magát. Sejtette, merre hajtott el a bo-szorkánymester. Manor Castle-ba . . .

A katonák alapos munkát végeztek. Minden hullára lángszóróval tá-madtak rá.

Végül az összes zombi megsemmisült.

Az iskolában Green kapitány egy holttestbe botlott. Jones őrmester volt. Az eleve hullák fojtották meg. A katonák elszállították a holttestet.

Ezután ment le Green kapitány a pincébe. Mindkét öklével rávert a vas-ajtóra.

— Kinyitni! — harsogott tenorja a boltozat közt. — Meg vannak ment-ve!

Eltartott néhány percig, amíg a rettegő falusiak kinyitották az ajtót.

A borzalom még ott ült arcukon, mikor elhagyták az iskolát, és hazamen-tek.

Green kapitány cigarettára gyújtott. Helyette, egy fiatal hadnagy csat-lakozott előljárójához.

— Érti ezt, kapitány?

Green megrázta a fejét. — Nem, Loomis. Viszont-teljesítettük küldeté-sünket. A legjobb, ha megmondja az embereknek, hogy gyorsan felejtsenek el mindent. Ez a tanácsom.

Loomis hadnagy gondolataiba merülve biccentett. — Tulajdonképpen hol ez a Sinclair felügyelő? — kérdezte.

— Az egész disznóság kiagyalóját próbálja elkapni — mondta a kapi-tány. — Remélem, szerencséje lesz. Kívánom neki. Ördögös fickó ez a John Sinclair.

Feszült arccal ült Sinclair a kormány mögött. Remélte, hogy még sikerülni fog. Orgow átkozottul nagy előnyt szerzett.

John Sinclair száguldott Bentley-jével az éles kanyarokban. Minden vezetői talentumát össze kellett szednie, hogy ne az árokban kössön ki, vagy ne rohanjon egy fának.

John maga mögött hagyott egy kis erdőt, és most szabad volt az út előtte Manor Castle-ig. Keskeny serpentinút vezetett a kastélyhoz, és az út tetején John olykor-olykor látta a teherautó fényszóróját. Még több gázt adott.

Percekkel később elérte a félelmes kastélyt. A felügyelő gyorsan kibújt kocsijából, és a nagy kapubejárat felé szaladt.

A belső udvaron a falhoz lapult és figyelt. Nem észlelt semmi gyanús zörejt. Csak saját szíve dörömbölt.

Egy örült kacaj riasztotta meg John-t. A kastélyból jött. És csak Orgowé lehetett.

Ez az ember megőrült, gondolta John Sinclair.

Pár lépéssel a torony ajtajánál termett. Lenyomta az öntöttvas kilincset. Az ajtó nyitva volt!

A felügyelő besurrant a csarnokba.

Még mindig égtek a gyertyák. Fényük a boszorkánymesterre és médiumára esett. Orgow úgy állott, mint egy szobor. Viaszsárga arcában egyetlen izom se rezdült.

John Sinclair lassan előrelépett. Mélyet lélegzett. Sikerült hát. A kezében voltak.

Ebben a pillanatban légáramot érzett maga mellett.

Ösztönösen ugrott oldalra. Egy kard süvített el hatalmas erővel a füle mellett!

Megfeledkeztem a testőrökről, gondolta John, miközben arrébb gurult. A kardos fickó félelmetesen gyors volt, a gyilkos szerszámot dárdaként tartotta maga előtt, és John mellébe akarta döfni.

John azonban egy másodperc töredékével gyorsabb volt nála. Kirántotta tokjából fegyverét, és tüzelt.

A golyó a karján érte a férfit. Az utolsó pillanatban eldobta a kardot. Füttyülve szállt a levegőben, a falnak koppant, és csörögve esett a földre.

John talpra szökkent, pisztolya célon.

A sebesült testőr egy sarokban kuporgott, és vérző karját fogta. Oldalazva közeledett Sinclair Orgowhoz és médiumához.

— Hol a másik gazember? — rivallt a professzorra.

Orgow néma maradt. Csak arca torzult gyűlölettől fűtött állati pofává.

— Beszélj! — sziszegte John.

A boszorkánymester érthetetlen szavakat mormogott. Ez alighanem vala-

mi jel volt a médium számára, mert a nő hirtelen mozgásba lendült. Lassan közeledett Johnhoz.

— Megállni! — parancsolt rá a felügyelő.

A médium mosolygott, és tovább közeledett.

John visszahúzódott. Micsoda ördögi tervet eszelhettek ki ezek?

Az asszony hirtelen megállt.

— Larának hívnak — mondta kellemesen csengő hangon.

John egy pillantást vetett Orgowra, aki feszült figyelemmel követte a fejleményeket.

Lara John Sinclair szemébe nézett. Mintha láthatatlan tűz sugárzott volna e szemekből. John észrevette, hogy felfoghatatlan áramlat kezdi hatalmába keríteni. A teljes üresség érzése áradt szét benne.

Öntudatlanul engedte le a felügyelő fegyverét.

És akkor Lara beszélni kezdett. Különös, éneklő hangok törtek elő torkából. Mindegyik buzogánycsapásként érte Johnt.

Hipnózis! — villant át a felügyelő agyán.

Gondolatai vadul gomolyogtak.

Nem, ez nem csupán hipnózis volt. Sokkal rosszabb. John hallott már az olyan nőkről, akik a halálba tudnak beszélni valakit. Délkelet-Ázsia bennszülöttei közt fordulnak elő.

Halálba beszélni! Ezzel próbálkozik Lara.

John heves fájdalomban görnyedt össze. Még egyszer összeszedte akaraterejét, hogy megszabaduljon e félelmetes hatalmaktól.

Érezte, hogyan veri ki a veríték egész testét.

Lara tovább beszélt.

Hangja magasabb lett, erősebb, szaggatottabb.

John Sinclair felnyögött. A szavak szinte testi fájdalmat okoztak. Tá-molygott. A fegyver kiesett kezéből.

Tudata mélyén még hallotta, ahogy a Bűbájos felnevet. Gúnyosan és diadalmasan.

John Sinclair felnyögött. Lara szavai gyilkos áramként hatoltak testébe. Öntudatlanul vájta Sinclair körmeit húsába. Ujjai szétterültek. A fájdalom keresztülhatolt karján. És ez a fájdalom visszahozta a valóságba.

John észrevette, hogy gyorsabban veri a szíve. Érezte, ahogy ereiben újra lüktet a vér, és visszatér testébe az erő.

Orgow is felfigyelhetett erre a változásra, mert egy káromkodás hagyta el ajkát.

Lara is abbahagyta a beszédet.

John előretántorgott.

Lara eltorzult arccal hőkölt vissza.

Agyon kell ütni az őrült professzort! — ez visszhangzott John Sinclair agyában.

Ebben a pillanatban csikorogva nyílt a bejárati ajtó. Orgow másik testőre ugrott a helyiségbe.

Egyetlen pillantással felmérte a helyzetet.

Üvöltve rontott a felügyelőre.

John még nem szedte össze erejét, és fellökte az összeütközés. Keresztülrepült a helyiségen, és fellökött egy falhoz állított régi páncélt, amely csörmpölve esett a padlóra.

John nem tudta, miért volt kint annyi ideig ez a férfi. Csak azt tudta, hogy most az életéért kell küzdenie.

Egy rúgás a bordák közé hanyatt döntötte. A fájdalom késként hasított testébe. John maga felett hallotta ellenfele zihálását.

A következő rúgás erejéből sokat el tudott venni egy gyors pörgéssel. Még el is sikerült kapnia ellenfele lába szárát. Tompán puffant mellette a padlón a nagy testű férfi.

Sietős léptek zaja.

Míg John feltápászzkodott, látta, hogy a boszorkánymester a földön heverő fegyverhez siet.

John számára csak egyetlen lehetőség maradt.

Csukafejessel vetette magát a felemelkedő ellenfélre, és visszalökte. Öszegabalyodva gurultak a padlón.

Orgow őrült kacajban tört ki.

John a szeme sarkából látta, hogy a Búbajos a helyiség közepén áll, és mindkét kezével markolja a pisztolyt.

Lövés dörrent.

John érezte, hogy ellenfelének teste összerándul, megfeszül és elernyed. A boszorkánymester a saját emberét lőtte agyon.

— Állj fel! — hörögte az elmebeteg. — Most te következél!

John egészen lassan állt talpra. Széttérpesztett lábbal, zihálva állt. Hirtenen tudta, hogy mindennek vége. Pisztolya tompán csillogott Orgow kezében.

— Miért nem lő, Orgow? Csak nem fél? — gúnyolódott John.

Orgow arca megrándult, mintha áram ütötte volna. Vértelen ajkai közt érthetetlen szavak formálódtak.

Kissé oldalt állt mögötte Lara. Szinte közömbösen figyelte a két férfi párviadalát.

Orgow meghúzta a ravaszt.

„Klakk” — csak ennyi hallatszott.

Ebben a pillanatban John előre vetette magát. A kiürült tárú fegyver kattanása nyílként vágódott agyába. A pillanat töredéke alatt torlódtak egy-

másra John gondolatai. Biztos, hogy jó néhány-
szor lőtt a fegyverből, és a nagy izgalomban
nem volt módja utánatölteni. Különb en ezzel
az ugrással se tudta volna elkerülni a halálos
golyót.

John nem esett valami lágyan most. Térdkalácsa egy súlyos gyertyatartó-
nak ütközött.

Sietős lépteket hallott.

Mire talpra vergődött, látta, hogy Orgow és Lara a laboratóriumba veze-
tő lépcső felé rohan.

John utánuk bicegett. Fájt a térd.

Csaknem legurult a kőlépcsőn. Az utolsó pillanatban tudott a repedezett
falban megkapaszkodni.

Maga előtt hallotta a gyors lépteket.

Sötét lett. A csarnok gyertyafénye nem jutott el idáig. John Sinclair fok-
ról fokra tapogatózott lefelé. Aztán fényt látott. Gyertyát gyújthattak a la-
boratóriumban. John meggyorsította lépteit. Ezek itt ketten nem szökhet-
nek meg. Túl sok bajt hoztak már az emberekre.

John elérte a laboratóriumot.

Üres volt.

A felügyelő továbbment. Az oldalhelyiségbe.

Az enyészet szagától elállt a lélegzete. Nyelt egyet, és ment tovább.

Akkor látta meg a nyílást.

Csak lehajolva fért át rajta.

John hosszú folyosóra került. Nem tudta, hogy ugyanezen a járaton üzte
végig Ann Baxtert a fojtogató, mielőtt megölte volna.

Ismét sötét lett.

John felgyújtotta öngyújtóját. A láng vadul lobogott az elhasznált levegő-
ben.

John Sinclair beljebb lopakodott. Kezével védőernyőt tartott a lángocska
elé. Hol lehet Lara és Orgow?

Ekkor John Sinclair egy csigalépcső elejét pillantotta meg. A levegőben
mind kevesebb lett az oxigén. Az öngyújtó lángja kialudt. John Sinclair
megállt és fűlelt.

Valahol víz csepegett.

Aztán léptek. Lopakodó, surranó léptek.

És hirtelen az örült kacaj.

Végigfutott a hideg John hátán.

— Öld meg! — hangzott fel Orgow kiáltása.

Két jéghideg, gyilkos kéz kulcsolódott nyaka köré. Forró, ziháló lélegzet
súrolta John arcát.

A kezek könyörtelenül összezárultak.

John Sinclair felrántotta karját. Elkapta a fojtogató csuklóit, és hüvelykujját egy bizonyos pontba mélyesztette.

Erre a fogásra szinte állati fájdalomüvöltés volt a válasz. A fojtogató szorítás meglazult.

John ellendült a faltól, és bal horgába beleadta minden erejét.

Nem, ebben a pillanatban szó sem lehetett valamiféle kíméletről. És John Sinclair talált.

A fojtogató hátrarepült. Tompa, különös hang hallatszott. Azután csend lett.

John Sinclair nehezen kapkodta a levegőt.

Ismét elővette öngyújtóját. Megpróbálta meggyújtani, és — ó, egek! — működött.

A kis láng lobogó fényében Larát látta maga előtt a padlón. Ő volt a fojtogató. Alig pihegett — John egyetlen ütése öntudatlanságba borította.

Egy súroló hang arra készítette Johnt, hogy gyorsan megforduljon.

Ott állt előtte a Búbajos. Egy nagy követ emelt két kézzel a feje fölé.

— A pokolba veled! — lihegte az örült professzor, és lesújtott a kövel.

John villámgyorsan kitért oldalra. A súlyos kő hatalmas lendületével oda csapódott, ahol korábban John állt.

És ott feküdt Lara is . . .

John iszonytató hangot hallott.

Eldobta az öngyújtót, és belemarkolt a sötétségbe. A Búbajos sovány teste akadt a kezébe. Magához rántotta, és jobb ökle magasba lendült. John nyakán találta el Orgowot. Érezte, hogyan ernyed el a professzor teste.

John galléron ragadta a férfit, és bevonszolta a laboratóriumba.

Ott lefektette a padlóra.

John Sinclair a falnak támaszkodott. Érezte, hogy remeg a térdé. Az utóbbi órák alaposan kimerítették. Nemcsak testileg, lelkileg is.

Orgow még mindig nem mozdult. A hátán feküdt. A lobogó gyertyafény különös ábrákat rajzolt ki testén.

John összerázkódott — egy hangot hallott a lépcső felől.

Még mindig tart a küzdelem?

Egy árny merült fel.

John látta a sebesült testőr alakját és zilált arcát. A férfi a részegek mozdulataival támolygott le a lépcsőn.

Ép kezében John látta, hogyan csillan meg a kard. A váll melletti sebből viszont szakadatlanul folyt a vér.

A férfi felemelte a kardot. Még öt lépcsőfok, és eléri Johnt.

John visszahúzódott, kedvezőbb harcállásba helyezkedett.

És akkor az történt, hogy — a férfi megbottlott. Utolsó kiáltásával legurult a lépcsőn, és felnyársalta magát saját kardjával.

Szörnyű jelenet volt.

John elfordította fejét.

Orgow professzor megmoccan. Először kábán nézett körül, aztán meglátta John-t.

Arca eltorzult, és dühödt szitkozódásban tört ki. Egy asztalba kapaszkodva feltápázkodott. John nézte ezt az emberalakot öltött Sátánt.

— Miért tette mindezt? — kérdezte halkan a felügyelő.

Orgow szeme fellángolt, amikor megszólalt: — Mert bosszút akartam állni. Bosszút állni mindenkin, aki kigúnyolt, aki nem vett komolyan, aki nem hitt a kutatásaimban. De megmutattam nekik. Mindnek!

Orgow hangtalan nevetésben tört ki. John megrázkódott. Ez az ember örült. Intézetbe való.

— Honnan ismerte Larát? — kérdezett tovább John.

— Larát? — a boszorkánymester most nagyon halkan beszélt. Úgy látszott, lelke távol jár a laboratóriumtól. — Hazámban találtam rá, Romániában, ahol Dracula gróf kastélya áll. A Kárpátokban élt, egy faluban. Elhoztam Angliába, és felébresztettem a benne szunnyadó erőket.

— Lara a halálba tudott beszélni valakit? — tudakolta John.

— Azt is tudta. De elsősorban a halottak engedelmeskedtek neki. Csak előbb innia kellett az italomból. Ez adta meg neki a kellő energiát.

— Tisztában van vele, professzor, hogy magammal viszem?

Orgow különös módon most tiszta tekintettel nézett Johnra. — Magával visz? Aligha. Ahova én megyek, oda nem kell kísérő.

Orgow néhány lépést tett hátrafelé.

— Megállni! — sziszegte John.

A boszorkánymester csak felnevetett, hirtelen kabátja zsebébe nyúlt, gyorsan előkapott egy kapszulát, és eltüntette fogai között.

Olyan gyorsan történt mindez, hogy John nem tudta megakadályozni. Orgow professzor kacagott: — Engem nem kapnak el! Magamtól megyek. Igen, mérget vettem be. De visszajövök! Vissza... — Hangja elhalt.

Orgow a nyakához kapott. Támolyogni kezdett.

John segíteni akart neki. De a professzor kicsúszott keze közül. Tompa puffanással esett a földre.

— Vissza... jö... vök... — Halotti sóhajként szálltak el e szavak ajkáról.

John Sinclairnek lúdbőrzött a háta. Rápillantott a professzorra. Hideg és halott szem nézett vissza rá.

John Sinclair elfordult. Mialatt felfelé ment a lépcsőn, egyfolytában a professzor utolsó szavain járt az esze.

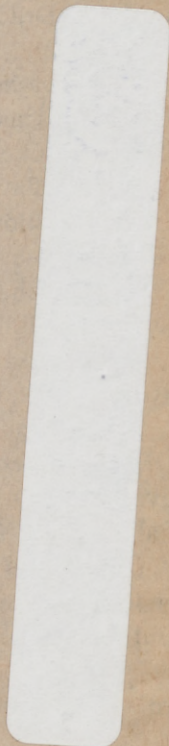

Csodálatos napkelte várta Johnt a kastély előtt. Az éjszaka rémségei feledésbe merültek, mintha a fényes nappal mindent eltörölt volna. John mélyet lélegzett. Lassan ment Bentley-jéhez. Vissza kellett mennie a faluba. Ott biztosan már várták.

Mielőtt John a kocsiba szállt volna, még körülnézett. Ott állt a kastély. Mint valami fenyegetés.

John elhessegette magától ezt a baljós előérzetet, és beszállt kocsijába. Aztán felberregett a motor.

VÉGE

ARANY KÖTÖTÜ

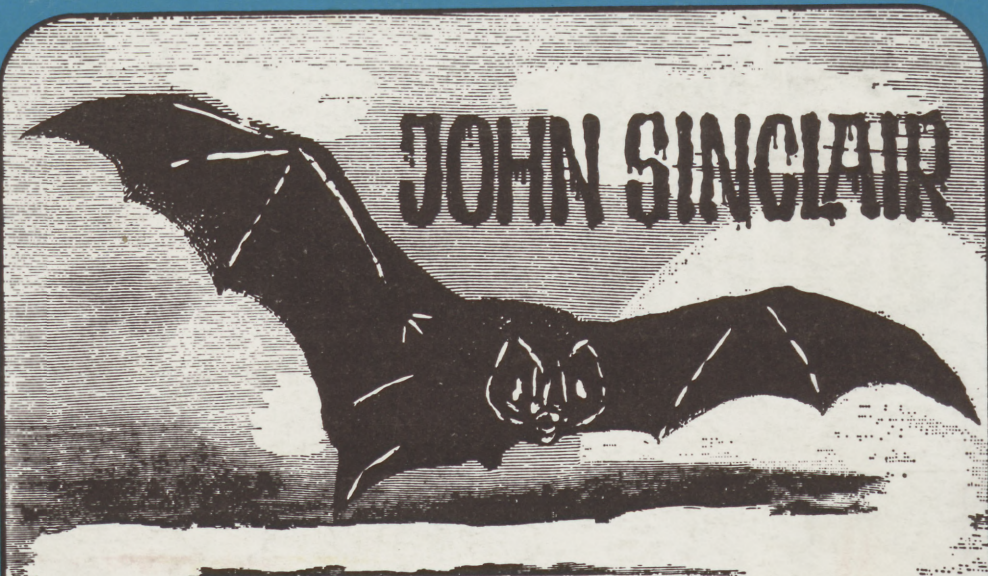
Az európai nők
kötős lapja

Kötésminták kezdőknek
és profiknak

A szezon slágerei

CSAK 78 FORINTÉRT

Megjelenik havonta,
kapható az újságárusoknál

**Kedves Olvasónk, ne feledje,
egy hónap múlva a sorozat
új történetével jelentkezünk:**

Túlvilági gyilkosok

Viola Wayne az ágyra rogyott. Kövér izzadságcseppek ültek ki homlokára. Alig kapott levegőt. Hisztérikusan próbálta feltépni ruhája gallérját. Vadul megfeszült a teste. Pillantása véletlenül az ágy melletti tükörrre esett. Nem, ez nem lehet igaz! Ez nem az ő arca! Teljesen eltorzult: sűrke lett és rancos. És a teste! Kis, tömzsi alak lett, szabályszerűen összezsugorodott! És ekkor meglátta a hideg, kék tüzet. Úgy tűnt, mintha a szobában lebegne, mintha el akarná ragadni, fel akarná emészteni őt. Egy undorító, torz pofa bontakozott ki belőle, egy test nélküli, torz fej, izzó, szúrós szemekkel.

Aztán egy mély, dörgő hang szólalt meg: „A Sátán szövetségese vagy! Engedelmeskedned kell, és én megparancsolom neked, hogy ölj! Ölj!”

Szereti a hajmeresztő történeteket? Olvasson Sinclairt!